Akbaba

11-9-52

Gazetelerden: «Eisenhower, verdiği bir seçim nutkunda, Rusları kendi hudutları içine iteceğiz» dedi.

Sulh — Kuzum Sam amca. şu kılıcı kuşan da rahat edeyim!

Türkiye Kredi Bankası A. O.

Sermayesi: 5.000.000,—TL.

MERKEZİ: İstanbul, Yeni Postane karşısında

Tel: 24800, 25218 P. K. 163

İZMİR ŞUBESİ:

Büyük Kardiçalı Han No. 18

Tel: 6240, 6244, 7774 P. K. 346

BEYOĞLU ŞUBESİ:

İstiklâl Caddesi 339

Tel: 45220 P. K. 2382

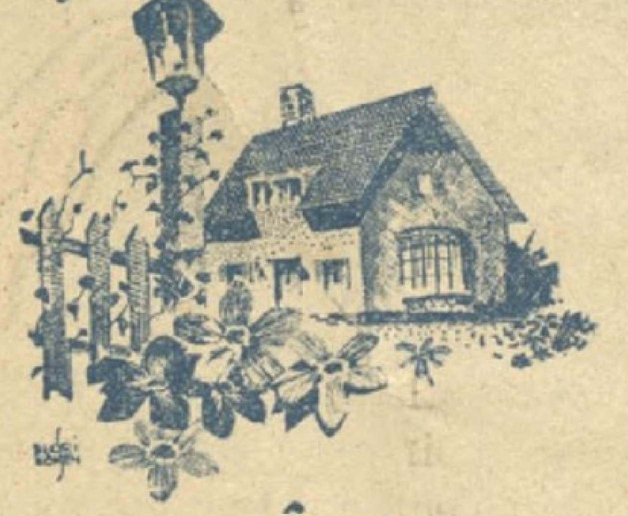
ADANA ŞUBESİ :

Özler Caddesi Dinkçioğlu Hanı

Tel: 1194-1702 P. K. 233

HER TÜRLÜ BANKA MUAMELELERİ YAPAR.

Küçük.. fakat benim!

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU'na başlamıştır

T.C. Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TA- SARRUF HESAPLA[illegible] İÇİN BU YIL 650,000 Lİ- RALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞ- TIR. BU PLÂNDA 10 ÇE- KİLİŞ[illegible]

14 EV

AYRICA 10.000, 1.000 ve 500 LİRA- LIK İKRAMİYELER, TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETTLERİ VARDIR. ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARIN- DAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

SEK VERMUT

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

Sayı: 26

AKBABA

EYLÜL 11 1952

SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Hesaba sığmayan insanlar!..

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

Rahmetli Cevdet Kerim İncedayı, bir gün, kabadayı bir sesle, Meclis kürsüsünde gürlemişti:

— Biz hesaba sığmaz bir milletiz!

Belki, kalabalığı coşturacak bir cümledir bu. Ama, hesaba sığmamak, hakikate de sığmaz.

Sakın, parmağanızı Atatürkün altın hayaline uzatarak:

— Ya O?..

Demeyiniz. Atatürk sade hesaptı ve İstiklâl mücadelesinde hiç bir şey hayale bırakılmamıştı.

Yalancı rakam yok mudur? Çoook... Seçimlerde rey sandıkları, yıllarca yalan rakam konuşmadı mı?

Biz yalanı, her yıl, bütçe rakamlarına bile soktuk!

Belediyeye sorunuz:

— Bir çuval undan kaç kilo ekmek çıkar?

Size, doğru bir adet söyliyemiyecektir.

Sağlık Bakanına sorunuz:

— Yurtta veremli sayısı?

İyimser veya kötümser tahminler söyliyecektir!

Biz, rakamı ata sözüyle inkâra alışmış insanlarız: «Evdeki pazar çarşıya uymaz» tekerlemesi, hesap yanlışları için uydurulmuş bir hımbıl mazeret değil midir?

Fakat, en şaşılacak yalanı, ben, memur maaşı ile geçim endeksi arasındaki korkunç tezatta görüyorum:

Yüzde yüz, yüzde iki yüz, hattâ yüzde üç yüz fark!

Dört nüfuslu bir kâtip ailesinin gelirine bakınız. Gazetelerin yazdığı geçim ölçüsüne göre, çoktan ölmüş olmaları lâzım. Ama yaşıyorlar... Nasıl yaşıyorlar? Bir balıkla kırk kişiyi besliyen Musa Peygamber gibi mucize mi gösteriyorlar dersiniz?

Mucize!. Ben mucize devrinin, Cumhuriyetin ilâniyle kapandığını sanıyorum.

Öyleyse?..

Nur içinde yat Cevdet Kerim... En doğrusu senin dediğinmiş: Biz, sahiden hesaba sığmıyan insanlarız galiba!...

AKBABA

★ Akbaba, bu sayısında altıncı ayını doldurdu ve birinci cildini tamamladı.

★ Akbaba, gelecek sayıdan itibaren yepyeni bir teknik ile çok çeşitli mevzulara ayrılmış çok yeni ve çok hareketli sayfalarla çıkacaktır.

★ Akbaba'nın yazı ve karikatür ailesi içinde: Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Orhan Seyfi Orhon, Necdet Rüştü Efe, Vahdet Gültekin, Server Bedi, Yusuf Ziya Ortaç, Toğo, Necmi Rıza, Nehar, Niyazi gibi tanınmış imzaları daima bulacaksınız.

★ Akbaba, ilk altı aylık koleksiyonunu pek zarif bir kapak içinde ciltletmektedir. Fiyatı, ciltli olarak 10 liradır.

★ Akbaba'ya bir yıllık abone olacaklara, birinci cilt, yüzde elli tenzilâtla 5 liraya verilecektir.

★ Elimizde ancak 200 cilt vardır.

Gazeteci — Günden güne artan cinayetlere, soygunculuklara karşı çare düşünüyor musunuz?
Adalet Bakanı — Evet, bir ağır ceza mahkemesi daha kuracağız!..

ŞİŞKEBABI

Yerli yersiz

Tâlihin kahrı esip lûtf ile ihsan yerine
Çevirip gitti gülistânı bedestan yerine

İnkılâb istedi yıllarca Acem halkı fakat
Geldi takdîr-i ilâhiyle bir isyan yerine

Dökülüp durmadadır yangına petrol kuyusu
Dokuz, on yılda biraz güç gelir İran yerine

Gitti vâlî diye fırsat bilerek Avrupaya
Geçsin artık bu işin ehli bir insan yerine

Bize gösterdi çocuktan da çocuk Fârûku
Altı aylık bebeğin geçmesi sultan yerine

Sesi gür cüssesi gürbüz gözü pek gönlü ipek
Bu mehâbetle yakışmaz mı Koraltan yerine

Bir gümüş halkaya benzer ki Bakanlar Kurulu
Çıkarıp tek taşı geçmiş koca Adnan yerine

Buldu en sonra Felek âleme ettiklerini
Geldi buhran nitekim cilvei Burhan yerine

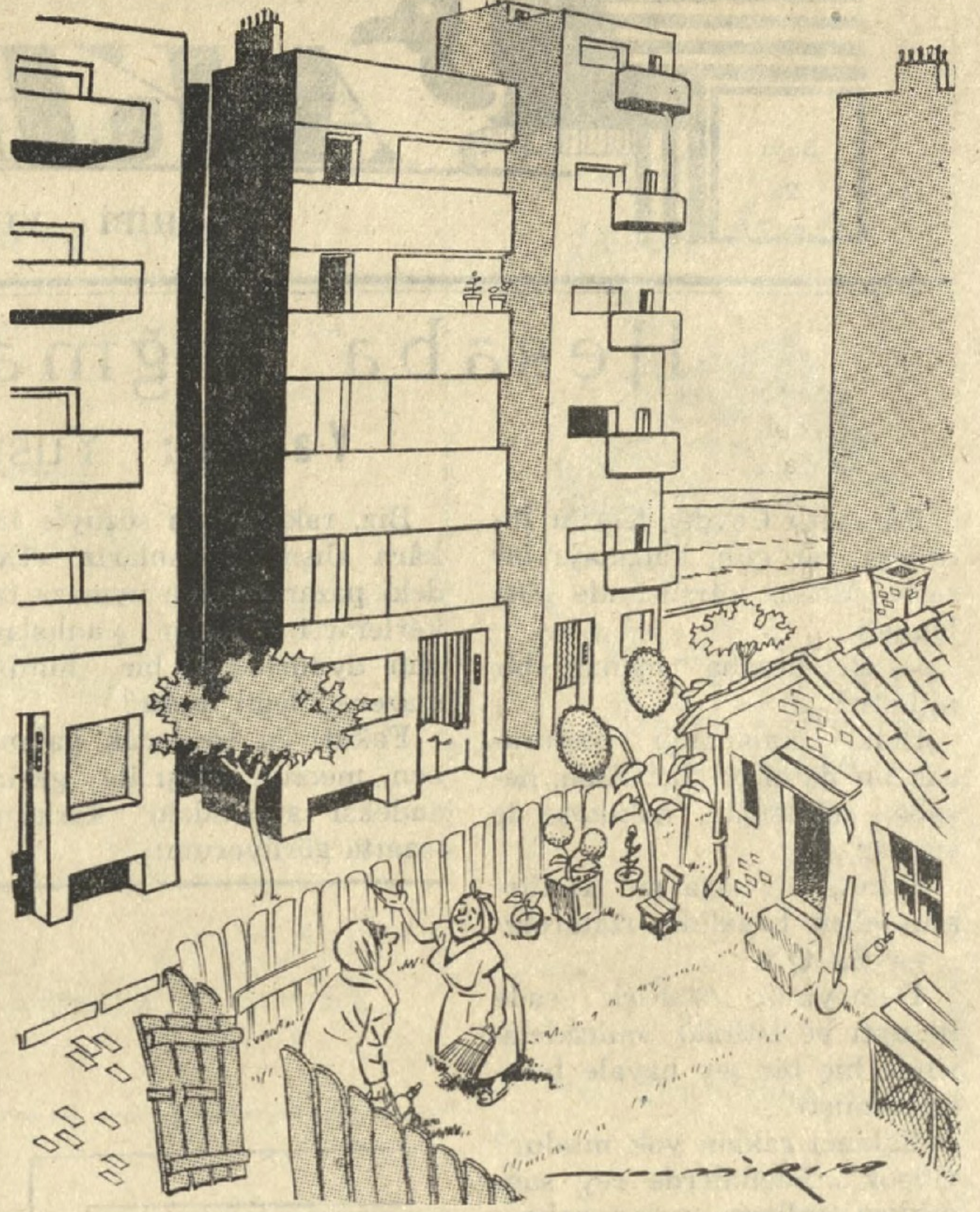
Hem çam ormanları var, hem de suyun katrası yok
Adalar bizde serâb ülkesi Sûdan yerine

Her ne söylerse bizim hâme Siyâsî söyler
Geçiyor her gazelin bir nice destan yerine

SİYASÎ

Postacı — Bu mu?.. Şey... Sizin, Erzurumdan İstanbula geliyorum diye geçen hafta çektiğiniz telgraf!...

— Kibar mahallede oturmanın bu iyiliği var hemşire: Hiç olmazsa çoluk, çocuk, bayramda biraz külbastı dumanı kokladılar!...

Demokrasi Lûgatı

A

Anayasa — Anavatanın alın yazısı.

B

Basın — Bir milletin hâtıra defteri.

C

Cumhuriyet — Türkiyede 10 milyon kralı ve 10 milyon kraliçesi olan bir rejim.

D

Demokrasi — Ne benden rükû, ne senden kıyam - Selâmünaleyküm, aleykümüsselâmı.

E

Efkârı umumiye — Hiç görünmeden kendini gösteren kuvvet.

F

Fikir hürriyeti — Fikirsiz memleketlerde değersiz bir mefhum.

G

Gensoru — Ahret suali.

H

Hürriyet — 1950 doğumlu bir bebek.

J

İktidar — Yaşlı adamlarda ve yaşlı partilerde bulunmıyan bir hassa.

K

Kanun — Yerine göre hürriyetin de, istibdadın da elinde en büyük silâh.

L

Lâf, lâkırdı — Demokrasiyi «Her kafadan bir ses rejimi» haline sokan bol ve boş söz.

M

Millet — Demokraside kendi başına buyruk büyük kütle.

N

Niçin? — Demokraside en çok sorulan sual.

O

Oy — İstemem, yan cebime koy!

P

Parti — İktidarda baş tacı, muhalefette biberden acı.

S

Seçim — Muhalefetin ümidi ile iktidarın korkusunu çarpıştıran büyük maç.

T

Tenkid — Kızmadan, kıskanmadan, küfürsüz ve iftirasız hücum sanatı.

Ü

Üçüncü Cumhuriyet — Bugünkü rejim.

V

Vatan — Havası cana canlar katan.

Z

Zafer — Demokrasinindir!

Bayan Ayten'le Konuştum...

Nişantaşının (Şişli artık demode olmuştur) meşhur tiplerinden Bayan «Ayten» le konuştum. Onu, bu sene, geçen senelerden çok daha genç buldum. Arada değişen şey, tırnaklarının, dudaklarının ve saçlarının renginden başka bir şey değildi. Beni görünce elini uzattı:

— Ümit ederim ki, beni bayram gibi banal bir sebeple ziyaret etmeyi düşünmemişsinizdir, dedi.

— Hiç öyle hatâ eder miyim? dedim, kurban bayramile sizin ne alâkanız var!

— Teşekkür ederim, ben de sizin için başka türlü düşünmezdim.

— Fakat bir şeye hayret ediyorum.

— Neye?

— Demek ki kurban bayramını biliyorsunuz?

— Evet, dadım öğretti. Geçen gün birçok koyunlar gördüm. Dadıma sordum: Dadı, İstanbula neden bu kadar çok koyun geldi? Bir et krizi mi var? Ama, şunu da söyleyim ki böyle bir kriz de olsa ehemmiyet vermezdim.

— Neden, et yemez misiniz?

— Koyun etini çok adi bulurum. Dana, ve yahut sığır eti yerim. Kotletpane, bonfile, rozbif, biftek yenebilir. Fakat koyundan ne yapılır? Köylüler gibi kebap veyahut külbastı yiyemem ya...

— Hakkınız var, dadınız sonra ne dedi?

— Bayram hikâyesini anlattı. Bu hikâye bilir misiniz, bana çok dokundu. (Rasim) in (İfijeni) sine o kadar benziyor ki.. İsmail, zavallı (İfijeni) gibi. Eğer araya budala koyun karışmasaydı bu lejant çok güzeldi.

— Bayram günlerini nasıl geçirdiniz?

— Birinci günü Celâl Fuat bana geldi. (Kumkan) oynadık.

— Kumkan nedir?

— Kâğıt oyunu. Biriçten sonra bence en eğlenceli oyun budur.

— İkinci gün?

— Hep beraber İstanbul tarafında bir ekskürsiyon yaptık. Ah, İstanbul ne kadar güzel... Şarkın bütün ekzantrik güzelliğini koynunda taşıyor. Size tavsiye ederim, elinize bir git alıp Beyazıda gidiniz. Görülecek çok şeyler var.

— Neler var?

— Güvercinler.. Çınar ağaçları... Kır kahveleri... Camiler, ezanlar.. Beyoğlunda yaşayıp ta bunları bir defa olsun görmemek doğru değildir. (Lâ moske dö Bayazit) i hiç gördünüz mü?

— Beyazıt camiini bilmez miyim?

— Merveyyöz? Dışarıdaki şadırvandan abdest alanların fotoğrafını çekmek istiyordum. Fakat şaşılacak şey, Türklerde namaz kılanlar o kadar azalmış ki...

— Hangi şadırvanı?

— Büyük şadırvanı... Hani etrafı parmaklıkla çevrilmiş çiçekli yer...

— O, şadırvan değil, Beyazıt havuzu.

— Nereden biliyorsunuz?

— Ben o civarda oturuyorum.

— Oh, korkutmayınız beni?

— Neden korkuyorsunuz ?

— Şu halde yatağanınız var, ve beni kaçırabilirsiniz demek!

— Peki, kaçırıp ta ne yaparım?

— Hareme kapar ve dördüncü esir karınız yaparsınız!

— İstemez misiniz?

— Şaka etmeyiniz?

— Ciddî söylüyorum, istemez misiniz?

— Muvakkat bir zaman için böyle avantür elbette hoşuma gider. Fakat daima bu hayatı yaşamıya tahammül edemem.

— Ertesi gün ne yaptınız?

— Pazardı. Dinî gün. Ben hemen her pazar (Azyada) nın mezarını ziyaret ederim?

— Azyada kim?

— Piyerlotinin İstanbulda sevdiği kız.

— Akrabalığınız mı var?

— Hissen evet, ona o kadar acırım ki...

— Yazı nerede geçirdiniz?

— Büyükadada...

— Niçin başka yere gitmiyorsunuz?

— Plâjı için, ben yazın hergün deniz banyosu yapmazsam mahvolurum.

— Sıhhatinizin denize ihtiyacı mı var?

— Hem sıhhatimin, hem tuvaletimin?

— Denizin tuvaletle alâkası ne?

— Nasıl? Güneş banyosu yapmıya mecbur değil miyim?

— Neye mecbursunuz?

— Elbette... Medenî bir insan sıfatile cildimi esmerletmeğe mecburum. Âlemin içine bir şark sultanı gibi bembeyaz vücutla çıkamam ya..

— Müsaade eder misiniz, biraz da lisan meselesinden bahsedeyim.

— Hay, hay!

— Yeni öz türkçe kelimeler hoşunuza gidiyor mu?

— Pek çok... Ne güzel kelimeler buluyorlar. Fransızcaya benziyor: Evrensel = üniversal, genel = general, ökonomik = ekonomik. Güzel değil mi?

Saatine baktı:

— Ah, affınızı rica edeceğim. Bugün bir briç partisi yapacağız. Randevu vermiştim. Vakit geldi. İsterseniz siz de geliniz. kareye girersiniz?

— Teşekkür ederim, ben bilmem.

— Öyle ise bir gün geliniz de sizinle bir ekskürsiyon yapalım. Size İstanbulun hiç tanımadığınız bir yerini göstereyim.

— Neresini göstereceksiniz?

İsmini hatırlamıya çalıştı, bulamadı.

— Durunuz!

Dedi. Kütüphanesinden bir git alıp heceledi:

— Nu..ri..os..ma..niyeyi!

Firkete

— Yan gelip keyif çatacağına bir kitap açıp okusana...
— Kültür haftası bitti baba!...

İ * S * T * A * N * B * U * L * N * O * T * L * A * R * I

Yarıda kalan hırsızlık!..

Arası epey geçti de ondan yazıyorum. Olmuş vakadır, belki hırsız efendi okur, tekrar başımıza musallat olmağa kalkar korkusundan, şimdiye kadar ses etmedim.

Efendim vaka Kurban bayramında geçer. Bizim fakirhanenin coğrafî durumu şöyledir: Sağında boş bir köşk, solunda boş bir arsa, Üç dönüm bahçe ortasında, önü tren yolu, arkası da yine muazzam bahçeli bir köşke nazır.. Yani adam kesseler kimsenin umuru olmaz. İranın şimdiki durumu gibi bir şey...

Bayram geceleri mehtaplıydı, hatırlarsınız, bilhassa genç okuyucular... Misafirlikten döndük, saat bir sularında yattık. C.H.P. ileri gelenleri gibi, sağır bir uykudayız. Hattâ şöyle de bir rüya görüyorum (Zaten şimdi her şeyi rüyada görüyoruz): Bendeniz hususî bir araba kullanıyormuşum. Nizamî süratin dışında, uçuyormuşum (övünmek gibi olmasın) işaret memuru beni enselemek için habire düdük çalıyor.. Duruyorum nihayet, ehliyetimi gösteriyorum. Memur hem ehliyetime bakıyor, hem de acı acı düdük çalmakta berdevam... Bu ne acayip musiki zevki derken uyanmışım. Allah Allah... Düdük sesleri el'an ötmede... Hem öyle yakında ki, bizim bahçeden diyeceğim âdeta...

Uyku sersemi, pijamayla yataktan fırladım. Bizim evde ekmek bıçağından başka silâh yoktur. Elimi kolumu sallıyarak bahçeye çıktım. Kapıda bir müheykel adam:

— El feneri var mı beyim? diyes soruyor. Bekçi olacak.

— Hayır, akşam bir kör kandil vardı ama o da işe yaramaz,..

— Biri sizin kiremitlerinizi aktarıyor...

— Bu saatte mi? Biz kimseyi çağırmadık. Damda da aktarılacak yer yok..

— Vallahi bilmem beyim (civv vvuuu, düdük sesi) ama, aktarıyorlar. Elektrik feneriniz olsa gider bakardık. Ben tren yolundan geçiyordum. Damda bir tıkırtı duydum. Kedi işine benzemiyordu. Baktım ama, kimseyi göremedim. Bahçe tertibatını bilmediğim için ileri gidemedim. Yardım çağırıyorum.

— Tabancanız var mı?

— Var elhamdülillâh..

— Siz bahçe kapısını tutun. Verin bana tabancayı, ben bahçe tertibatını biliyorum. Gidip bakayım bu gece vakti dam aktaran akıllıya...

— Yok, olmaz. Beş dakika bekliyelim, imdat gelsin...

Adam yine düdük çalmakta...

— Yahu, damdaki herif bekler mi yardım gelmesini? Bizim bahçe Nasreddin Hocanın türbesi gibidir. Çoktan kaçmış gitmiştir..

— Yok, benden habersiz gidemez. Gitse duyardım ayak sesini. Duymadım halbuki öyle bir şey...

— E, pekâlâ...

Gittim, evin bütün ışıklarını yaktım. Çoluk çocuğa vaziyeti bildirdim. Onlar titriyerek bekleşirlerken kapıya bisikletli bir polis geldi.

— Aman, dedim, sizde el feneri var mı?

— Hayır, Siz mi düdük çaldınız? Baskın mı var? Kadın mı kaçırdılar? Cinayet mi oldu?

— Hayır. İçeride bekçi var, o çalmış..

Memur girdi. Karanlıktaki adamı görünce selâmladı:

— Buyurun muavin bey..

— El feneri bekliyoruz, bahçeyi arıyacağız..

— Bekçi düdük seslerine geliyor, yolda. Gidip alayım.

Polis gitti. Muavinle başbaşa kaldık. Birdenbire kıyafetimi hatırladım:

— Affedersiniz, dedim, karanlıkta sizi bekçi zannettim.

— Zararı yok be paşam. Biz de sizin huzur bekçiniziz işte.

— Estağfurullah. Gidip giyineyim.

— Yok, gitmeyin. Belki adam içeriye bir yere saklanmıştır. Üstünüze atlar sonra.

— Atlasın, ben vaktiyle güreş federasyonunda hakemlik ettim. Dayağa alışkınım.

— Yok, olmaz beyim. Mesuliyetli iştir. Bu hırsızlar çok namussuz olurlar. Adamın üstüne atlarlar...

— Ya, peki öyleyse. Bekliyelim.

Bekledik. Bekçi ile polis ayni zamanda geldiler. Ona da pek aklım ermedi ya. Biri bisikletliydi çünkü. Muavin bey, o kadar merak ettiği feneri eline aldı. Ben, hâlâ pijamayla, dizlerimin titrediğini belli etmemeğe çalışarak öne düştüm. Dört kişilik bir ekip halinde arama tarama ya çıktık. Evin arkasına dolaştık. Mutfak, binaya bitişik olup, tek kattan ibaretti. Muavin bey:

— Merdiven var mı? dedi.

— Var. Ne yapacaksınız?

— Dama çıkacağım..

— Mevsim biraz geç değil mi?

— Yok, çıkacağım. O hırsız buradadır. Göstereceğim ona dam aktarmanın ne demek olduğunu..

Merdiven getirdik. Adam dama çıktı:

— Aman beyim, kiremitler...

— Yok bir şey. Az buçuk kırılıyor ama, zaten hırsız turşuya çevirmiş kiremitlerinizi aktara aktara. Ya bir şey çalsaydı, daha çok zarar etmez miydiniz?

Aklıma dâhiyane bir fikir geldi:

— İşte gördünüz, herif damda değil. Hem olsa bile bir tarafa gizlenmiştir. Bu hırsızlar namussuz olurlar. Adamın üstüne atlarlar.

— Doğrudur vallahi...

Deyip, fenerli muavin merdivenden ters yüzüne indi. İner inmez de: «Dur, kimdir o?» diye bağırdı. Ben:

— Kimse değil, bizim eski pantalonu gündüzden yıkayıp asmışlardı.... diye teskin ettim. Derken biz, dört kişilik fener alayı, bahçeyi mehtapta gezmeğe devam ettik. Ağaç diplerini aradık. Muavin arasıra:

— Hayret vallahi. Nerden uçtu bu herif? Ben hiç ayak sesi duymadım. Ne de bir hışırtı..

Diye söyleniyordu. Fakat şu hırsızlar cidden alçak herifler.. Kurban bayramında, kurbanlık koyun gibi elimize geçmek dururken, hiç utanmadan kaçıp gitmek ne demek oluyordu sanki?. Hem o kadar düdük de çalmıştı. Belki adama kahve filân ikram eder, bayramını tebrik ederdik. Nankör köpekler...

Teftiş merasimi sona erdiği zaman, muavin bey, kabine toplantısından çıkmış başarılı bir bakan azametiyle maiyeti erkânını alarak fakire veda etti. Gittiler. Ben de hemen eve girip, ne olur ne olmaz kabilinden kapıyı sürmeledim. Kol demirini vurdum. Ekmek bıçağını yastığın altına sokup yattım. Saat olmuş iki buçuk. Uyuyabilirsen uyu bakalım. Tavan arasındaki farelerden damda dolaşan kediye, bahçe kapısını açan rüzgâra kadar her şey bir hırsız vehmi doğuruyordu. Neredeyse biri gelip, her şeyi elimden alacakmış gibi bir his. Lâteşbih, İstanbul valisine dönmüştüm. Sabahlara kadar gözüme uyku girmedi.

Ertesi gün, doğru karakola. Vaziyeti ilgili makama arzettik. Aldığım cevap aynen şu:

— Affedersiniz. Sizi rahatsız ettik. Ama dün akşam yapılan bir arama tarama tecrübesiydi. Bir taraftan devriyeleri kontrol ettik, bir yandan tatbikat yaptık. Rahatsız ettiğimiz için tekrar özür dileriz..

Anlaşılıyor ya? Hırsız polis oynamışlar. Haydi bizim uyku neyse... Ama o muavin beyin suçu, günahı neydi?.

— İstanbul Muhabiri —

— Aman kaptan, bu ne müthiş deniz... Ben, ömrümde böyle fırtına görmedim...

— Yaaa... Bekârsın demek!

ÖLÜ!

Evvelisi gece kahvede, Subaşı bostanında yanaşma Debreli Bilâl anlattı:

— Bir zaman var imiş benim bir tane emicesi, Suleyman. Haniyaçi efendima soyleyim, çok babayiğit bir adam. Fıkdanı hasebile biraz okuması olduğundan, soz misali hafuz cibi, ona beklettirtiriyorlar imiş para ilan kasabanın olûlerini fekat.

Bir cun, bazi ehbaplari mezliş yapmişlar çendi aralarında, haniyaçi Süleymana bir tane muziplik yapsinlar, billaçis. Onlardan biri yatmiş döşekte olû cibi, cozlerini kapatmış, giyinmiş bir da çefen, hepsi tamam. Oteçisi arkadaşlari, celmişler benim emice, soylemişlar:

— Hoy bre Suleyman! Sizlar baki, bizim Bayram Hopa mefat olmiş fıkdanı hasebile... Celmez misin bu gece için onu beklemiye?

— Ha, ha!.. Celiyorum vellahi!

Nasil ki söylemiş, yapmiş. Gece vaktinda, gitmiş olûnin hevinde, çikmiş yukarda, almiş bir tane skemle, oturmiş olûnin başında... Bir sahat... İçi tane sahat... Sikilmamış onin cani fekat... Başlamiş efendim, Ali Paşa turçisini çarmaya... Derken nasil ki karar vermişler hevelden, olû kaldirmiş çefenli başini yataktan, em da baarmiş:

— Hoy bre Suleyman! Olû beklerken çarilir mi turçi, bre?

Ve lâçin efendım, sanmayin çi bizim emice korkmuş... Yok!. Hemen kaptiki cibi sopasını, herifin kafasinda hindirmiş, em da demiş:

— Sus bre, yeşekoğlusu yeşeği!... Bilmiyor misin çi olû lâf itmez bre?!

Em da kirmiş kafasini, sahiden cebertmiş fekat!

Çekirge

Salamonun otomobili!

Salamonun otomobili çalınmıştı.

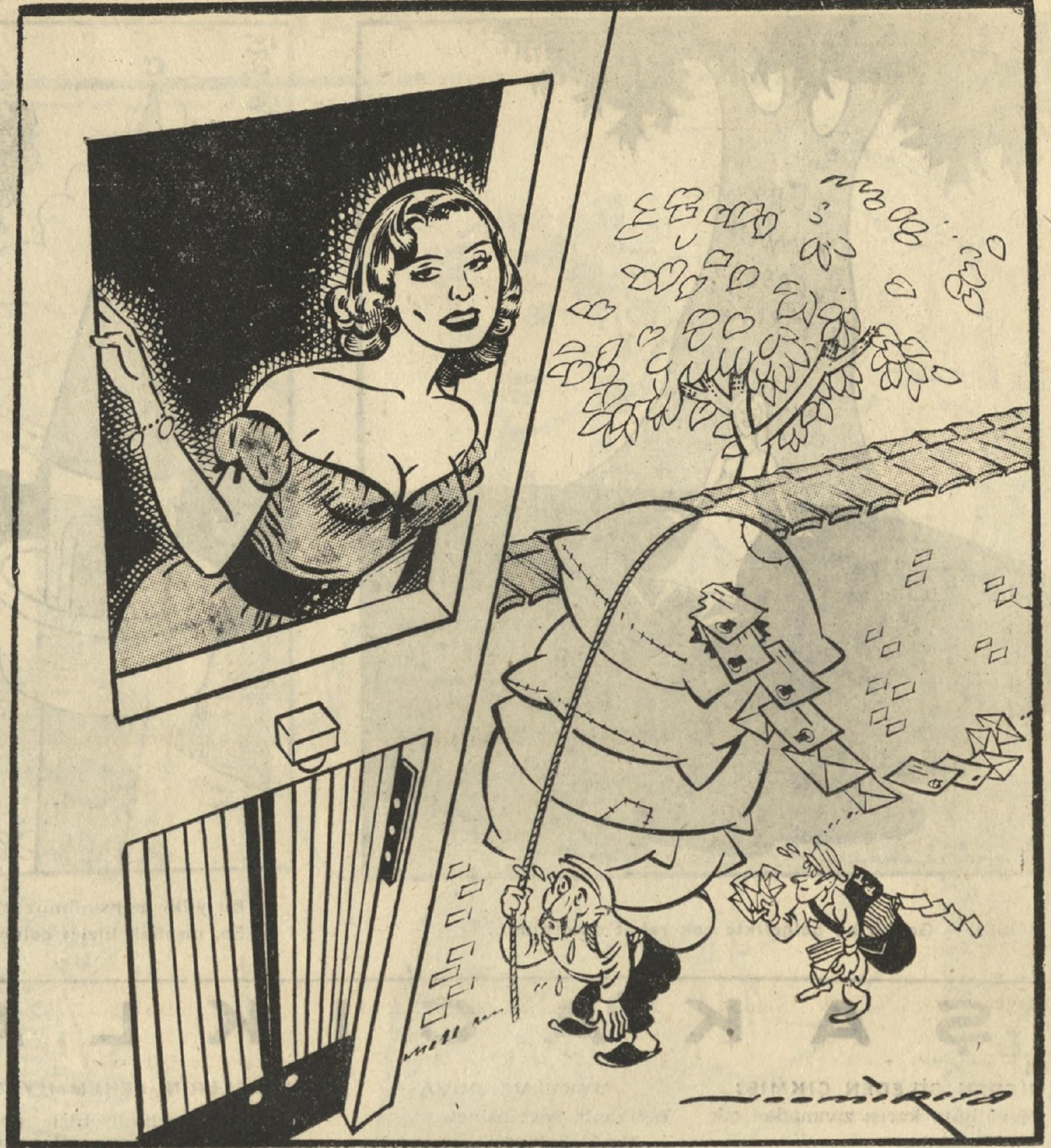
Manifaturacı Yasef, bir gün koşa koşa, Salamona geldi.

— Senin otomobili çalanı buldum... dedi. Onu Avramaçinin damadı kullanıyor...

— Biliyorum.

— Biliyorsun da neden yiriye almıyorsun?

— Bekliyorum, lâstiklerini yenilesin kerata!

AVRUPA GÜZELİ GÜNSELİ BAŞAR'IN KAPISINDA:
— Postaaaa!...

Gelecek misin?..

Köşedeki pembe evin dedikodusu bütün mahalleyi sarmıştı. Kadınlar, kocalarına, anneler oğullarına, genç kızlar sevgililerine sıkı sıkı tenbih ediyordular:

— O evin önünden geçmiyeceksin ha!..

Rivayete göre, pembe eve hafif meşref bir taze taşınmış! Günahı boynuna, kafes arkasından gelene geçene işaret ediyor, geceleri de eve erkek alıyormuş!

Nihayet, mahallelinin yaptığı bir mazbata, karakolu da harekete getirmişti. Komiser, bu rivayetlerin içyüzünü öğrenmek için şu emri verdi:

— Ahmet efendi, köşede pembe eve git. Kapıyı çal... Orada Safinaz isminde bir kadın varmış, söyle kendisine, şimdi bana gelsin!

Bayan Safinaz, cumbadan bakıp da kapıda bekliyen polisi görünce, kendi kendine mırıldandı:

— İşler fena..

Sonra, yüksek sesle sordu:

— Kimi istiyorsunuz efendim?

— Safinaz hanımı...

— Buyurun, benim......

— Çabuk karakola geliniz.. Komiser bey sizi çağırıyor.

Safinaz, yalancı bir telâşla kekeledi:

— A... Ben öyle şeylere alışık değilim... Komiser bey beni ne yapacakmış.. Görmek istiyorsa kendisi buraya buyursun!

Polis Ahmet Efendi dik bir sesle çıkıştı:

— Hanım, hanım, hükûmet senin ayağına gelemez. Haydi çabuk giyin de karakola koş.

★

Yarım saat sonra aralanan kapıdan fingir fingir bir taze girmişti.

Genç ve yakışıklı bir delikanlı olan komiser, karşısındaki yosmayı görünce, hafiften iç geçirerek sordu:

— Safinaz hanım siz misiniz?

— Evet bayım, benim!

— Peki... Size bir şey soracağım. Doğru söyliyecek misiniz?

— Elbette.. Söylerim!

— Siz... Geceleri... Eve adam alıyormuşsunuz. Sahi mi?

Safinaz hanım, göğsü omuzları fıkırdıyarak komiserin kulağına fısıldadı:

— Niçin sordun arslanım?.. Gelecek misin?!..

ÇİMDİK

506

Sulh — Galiba bu gölgelikte çok rahat edeceğim!...

— Bu yılki mahsulümüz 200.000.000 kişiyi doyuracakmış ağa..
— Eh, inşallah bizim çoluğu çocuğu da doyurur!...

ŞAKACIKLAR...

NEDEN ÇİLEDEN ÇIKMIŞ?

Zavallının karısı zıvanadan çıkmıştı. Sordular:

— Ne oldu kuzum? Sebep ne?

Anlattı:

— Bir gün şiddetli bir münakaşaya kapılmıştık. Yani karım bağırıp çağırıyordu, ben de dinliyordum. Bir aralık, nefes almak için nasılsa durunca:

— Sükût altındır, unutma! dedim. Sordu:

— Ne olacakmış?

— Karıcığım, dedim, fazla sarfiyat yapıyorsun; bu yüzden kışa kürk alamıyacağız!

O anda hiddetten deli oldu!

KAPRİS

Genç kız sordu:

— Frijider, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi de alacak mısın?

Nişanlı telâşlandı:

— Tabiî sevgilim, evlenir evlenmez!

Genç kız ateş püskürmeğe başladı:

— Bana bak, terbiyesiz... Sen kendine karı mı arıyorsun, hizmetçi mi?

UYKU VE RÜYA

Delikanlı, sevgilisine:

— Seni öptüğüm gündenberi gözlerime uyku girmiyor.

— Haydi yalancı.. Hani dün bana, sen rüyalarımın perisisin demiştin!..

SAKLAMBAÇ

Kadın, yanında yatan kocasını uyandırır:

— Aman, kalk, mutfakta hırsız var.

— Canım sana ne oluyor, biz yatak odamızda bulunuyoruz.

— Peki, ya buraya gelirlerse?

— Düşündüğün şeye bak. O zaman biz mutfağa gideriz!

KIRK SEKİZ SAATLİK GURUP

Akşam üstü kırda, bir tablosunu tamamlamakla meşgul bir ressama, yolcunun biri sorar:

— Ne yapıyorsun üstat?

— Dün dabahtanberi gurubun resmini yapıyorum!..

KELİMELERİN EHEMMİYETİ

Kâğıt oynıyorlardı. Biri dehşetli kazanıyor, öbürleri daha dehşetli kaybediyorlardı. Nihayet kazananın, yeninden bir kâğıt çıkardığını gören oyunculardan biri hiddetle bağırdı:

— Şimdi neden mütemadiyen kazandığınızı anlıyorum. Alçak hilekâr. Gözlerimle gördüm.

Beriki, soğukkanlılıkla «tavzih» etti:

— Hilekâr diyeceğinize, gözlerim çok iyi görür desenize! Bana hakaret edeceğinize kendinizi medhedin, daha iyi!

UĞUR

Fransada tahsil etmişti. Bir Fransız kızıyle evlenmişti. Bir gün, saçma sapan şeylere inanan bir dostuna rastladı. Arkadaşı sordu:

— Hâlâ üzerinde kaplumbağa yavrusu taşıyor musun?

— Elbette.

— Uğur getiriyor mu bari?

— Getirmez olur mu? Karım, cebimde fare yavrusu var sanıyor, ceplerimi karıştırmıyor!..

ZANNEDİYOR...

Annesi kızına sordu:

— Ne o, saçın başın darmadağınık olmuş, yoksa seni zorla mı öptü?

Kız güldü :

— Evet, o da öyle zannediyor!

ÖLÜM

Stalin, yakınlarından birine sordu:

— Ne zaman öleceğim acaba?. Fena ir günde olmasa ari..

Yakını nezaketle gülümsedi:

— Merak etmeyin Mareşalim, ölümünüz bir dünya bayramına tesadüf edecek!

KİTAP VE KADIN

Adamcağızın biri, evinde, gece gündüz durmayıp kitap okurmuş. Yaşı bir hayli ilerlemiş olan karısı, bir gün içini çekerek:

— Ah efendi, demiş, keşke ben de bir kitap olaydım da elinizden hiç düşmeyeydim!

Karı - Koca Arasında...

Erkek (Bağırarak) — Yahu!.. Gadrobun anahtarı nerede?

Kadın (Uzaktan sesi gelir) — Tuvalet masamın gözüne koydum du galiba. Oraya bak!

Erkek (Arar, bulamaz) — Yok orada. İyi düşün. Vapuru kaçıracağım.

Kadın — Yastığın altına bak.

Erkek — (Aradıktan sonra) — Orada da yok.

Kadın — Şiltenin altına baktın mı?

Erkek (Arar, homurdanır ve bağırır) — Orada da yok. Çabuk söyle. Vapur kaçıyor.

Kadın — Penbe vazonun içine bak.

Erkek (Boş vazoyu tepe aşağı diker ve bağırır) — Yok, orada da.

Kadın — Benim kimonomun cebine bak.

Erkek (Alçak sesle) — Hay senin kimonona da, sana da. (Arar, bulamaz) Yok orada da.

Kadın — Git büfeyi ara.

Erkek — Sen gel ara. Ben bulamıyorum.

Kadın — Ben banyodayım, çıkamam.

Erkek (Büfeyi aradıktan sonra) — Burada da yok.

Kadın — Piyanoya bak.

Erkek (Orada da bulamaz) — Burada da yok.

Kadın — Ne beceriksiz adamsın. Anahtarı nereye koyduğumu keşfedemiyorsun.

Erkek — Çabuk söyle yahu, daha nereye bakayım, vapurum kaçıyor. Elbiselerimin hepsi gardropta kilitli kaldı.

Kadın — Divandaki yastıkların altına baktın mı?

Erkek (Arar, arar, ve bağırır) — Orada da yok.

Kadın — Radyonun yanında dikiş kutusu var, onun içine bak.

Erkek (Dikiş kutusunun altını üstüne getirir) — Orada da yok. Sen bu pasaklılığınla beni çıldırtacaksın.

Kadın — Mandolinin anahtarlarına bak, belki oraya takmışımdır.

Erkek (Oraya da bakar ve öfkelenerek mandolini yere atar) — Yok, orada da yok.

Kadın — Sen de bir «yok» demeği öğrenmişsin. Biraz düşün bakalım: Anahtarı nereye koymuş olabilirim ben? Mutfağın raf larına baktın mı?

Erkek (Orasını da aradıktan sonra) — Burada da yok.

Kadın — Kahve kavanozunun içine bak.

Erkek (Homurdanır) — Hay Allah lâyığını versin, kahve kava nozunda anahtarın işi ne? (Arar,

(Devamı 13 üncü sayfada)

TERSİNE DÜNYA!

Kızım, sokağa gidiyoruz, haydi soyun!...

508

Albümlü kadın!..

Bundan bir iki ay evvel arkadaşım Recaiyi sinemada gördüm. Çok güzel, sarışın bir kadınla beraber locada oturuyordu. Beni görmedi. Emindim ki beni görmediği gibi sinemayı da görmüyordu. Her halinden anlaşılıyordu ki, o bizzat kendisi bir sinema olmuştu!

Oturduğunuz yerden ayni zamanda iki aşk filmini birden seyretmek ne eğlenceli oluyor...

Bir hafta kadar sonra Recaiye yolda tesadüf ettim. Yalnızdı. Dalgın dalgın yürüyordu. Tutup kendisine sinemadaki kadınla olan macerasından bahsettim. Dertli bir adam gibi içini çekti:

— Ah o sarışın kadın! dedi. Aklımı başımdan alıp beni bu hale getirdikten sonra...

Sözünü bitiremedi.

— Artık görmüyor musun?

— Evine gidiyorum da, hizmetçisine: «Bayan evde yok» dedirtiyor...

— Peki, aranız iyi değil miydi?

Recai koluma girip dert yanmağa başladı:

— İyi de söz mü? Geçen gün benden fotoğrafımı istedi. Ne yapacaksın? dedim. Albümüme koyacağım. Bende bir resmin bulunmasın mı? dedi. Düşün bir kere... Demek beni, fotoğrafımı albümünde saklıyacak kadar seviyordu. Gidip bilhassa bir resim çıkarttım. «Aman ne iyi çıkmış!» dedi, kendi eli ile albüme yerleştirdi. İşte o günden sonra kendisini bir daha görmek mümkün olmadı. Resmimi aldıktan sonra benden yüz çevirdi.

— Tuhaf!

— Muamma azizim, muamma...

Biraz daha konuştuk. Recaiyi teselli ettim. Geçti...

Geçenlerde ayni sarışın kadını arkadaşım Servetin yanında gördüm. Zavallı Recai aklıma geldi. Sarışın kadın tarafından atlatılmasındaki hikmeti o zaman anlar gibi oldum. Servet hem zengin, hem de yakışıklı bir gençti. Recai ile kabili kıyas değildi.

Yalnız zihnimin takıldığı bir nokta kalıyordu: Sarışın kadın Recaiyi bir daha evine kabul etmemeğe karar verdiği gün neden onu boş bir ümide düşürüp üstelik biçareye bir de fotoğraf çıkarttırmıştı?

İhtimal tanıdığı ve ayrıldığı erkeklerin resimlerinden bir koleksiyon yapıyordu.

Olur ya... Herkesin bir merakı vardır. Kimi pul koleksiyonu yapar, kimi âşık kolleksiyonu!

Servetle hem sık, hem de teklifsiz görüşürüm.

Geçen gün kendisini gördüğüm zaman sarışın kadından bahsettim.

— Nasıl, güzel değil mi?

— Güzel, dedim. Yalnız benim işittiğime göre bir de albümü varmış.

Servet güldü:

— Ay, sen nereden biliyorsun?

— Ben bilirim! Senin de resmin albüme geçti mi?...

— Yoo... Benim resmim o albüme geçmez...

Servet bu sözleri söyledikten sonra mânalı mânalı gülümsedi.

— Kuzum, dedim, merak ediyorum. Şu albümün esasını bana anlatsana...

— Yoksa albümde senin de mi resmin var?

— Ne münasebet! Tanıdıklarımdan bazılarının resimleri varmış da...

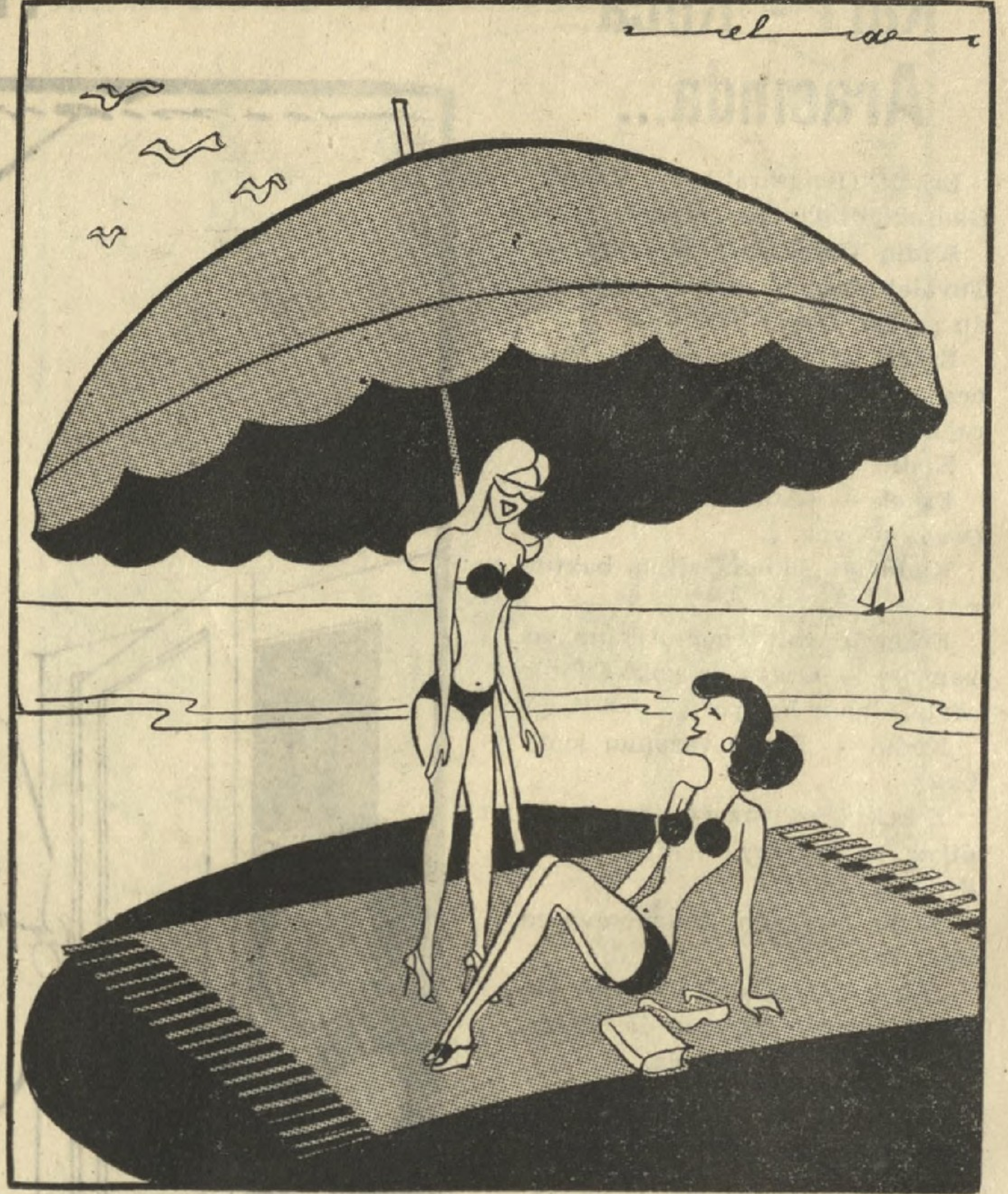
— Öyle ise anlatayım da dinle... Albümü ben de gördüm. Bunu bir âşık koleksiyonu zannettim. Bu yolda söylediğim bir söze Sahire fena halde içerledi. O zaman anlattıydı. Meğer işin iç yüzü hiç de zannettiğim gibi değilmiş. Senin anlıyacağın o kara kaplı albüm bir nevi kara listedir. Sahire hoşlanmadığı ve görmemeğe karar verdiği erkeklerin resimlerini o albüme koyar...

Bu sefer cidden merak ederek sordum:

— Peki, sebep?

— Sebebi gayet basit: Albüm hizmetçide durur, ona kapıdan savulması icap eden kimselerin simasını tanıtır!

Şeytan

— Fedakâr bir sevgilin varmış!... Demek seninle evlenmeyi kabul etti!...

— Doktoru, biraz toplasın diye plâj tavsiye etmiş...
— E, topladı mı bari?...
— Evet.. Sekiz, on tane kadar!...

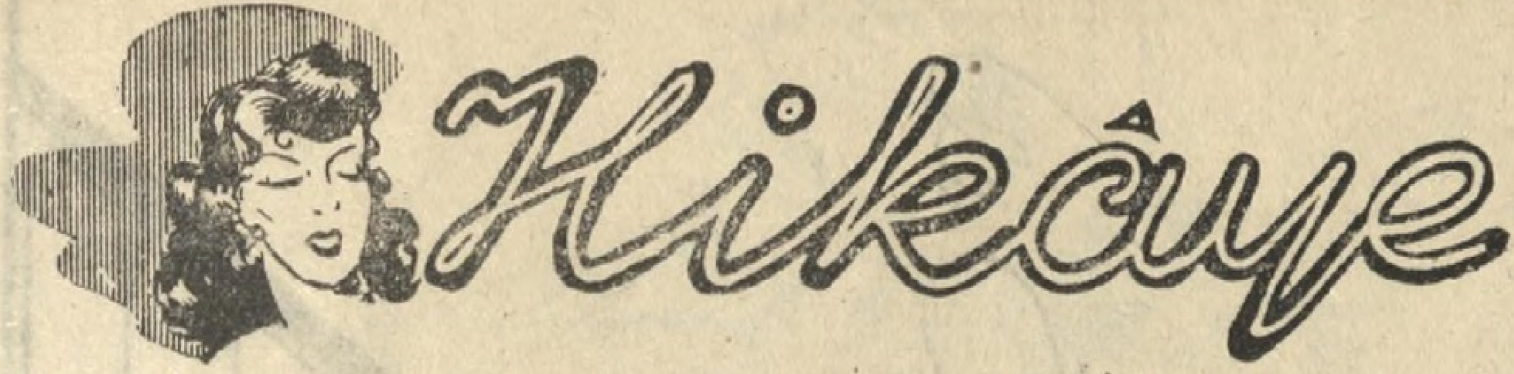
★

HAYRET!

— Şu saati görüyor musun? Marmaranın ortasında denize düştü de gene bir şey olmadı.

— Aman birader, Marmaranın ortasında saat denize düşer de sonra nasıl çıkar?..

— Gayet basit azizim... İkimiz birden düştük!

Heyecanlı bir takip!

Doğrusu, ben, terbiyesi kıt bir adam değilim. Lâkin trende, yanımdaki iki kişinin yüksek sesle konuşmalarını dinlememek için kulaklarımı tıkıyamam ya... Hele konuşanlar iki genç kadın olursa, ne kadar bağıracaklarını siz tahmin edin. (Not: Akbaba, patavatsız muharririnin bu cümlesinden dolayı hepsi birbirinden sevimli kadın okuyucularından özürler diler). Yan gözle, yani gözlük yanından hanımları tetkik ettim. Yani sizin anlıyacağınız dikizledim. Allah için ikisi de birbirinden güzeldi. Tabiî o andan itibaren de gözlerim hep ayni istikamete bakar oldu.

Harikulâde nefîs bir emprime giymiş olan esmer güzeli, kaşlarını yay gibi çatmış, insanın içine kor halinde düşen alev dudaklarını ezip büzerek anlatıyordu:

— İnsanlarda da terbiye, edeb, nezaket kalmamış ayol... Bilirsin, babam hep böyle eski kelimeleri kullanır, ben de anlamaz, mânasını sorardım. Ben sordukça o: «Öğrenip ne yapacaksın kızım? Artık bu kelimelerin hiç bir mânası kalmadı» derdi de inanmazdım. Meğer haklıymış. Kalmamış o sözlerin mânası. Bilsen ne geldi başıma bugün şekerim... Ah Titiciğim... İnsanlar, pardon, insanlara iftira etmiyeyim, şu erkekler çok anlayışsız, çok hoyrat ve kaba olmuş.. Sabahleyin, daha geçen gün Paristen getirdiğim emprimeyi giyerek evden çıktım.. Taksilere güven olmadığı için, otobüse binmeği tercih ettim. Durakta gayet şık bir yakışıklı adam vardı. Zengin olduğu her halinden akıyordu. Daha bir kaç kadın da var ama, zevk sahibi olduğu için, kibar adam hemen beni seçti. Dikti gözlerini... Hep karşı apartımanlara bakamam ki... Arada bir gözlerim kayıyordu. Şekerim, benim baktığımı hissedince o da açıktan açığa gülümsemeğe başlamaz mı? İçim bir tuhaf oldu.

Neyse, uzatmıyayım. Otobüs geldi, bindik. O şık, o kibar adam, herkesi zorla yara yara geldi enseme sokuldu. Kalabalıktan istifadeyle âdeta bir mektep çocuğu gibi davranıyordu. Anlarsın ya? Ha lâf attı ha atacak diye heyecandan kalbim güm güm ötmeğe başladı. Ben çekildikçe o sokuldu, ben çekildikçe o sokuldu... Gözleri bayıldıkça bayıldı. Tam kararını verip ağzını açacakken durağa geldik. Hemen kendimi yere attım. Doğrusu şekerim, öyle bir adamın üzerinde bu yıldırım tesirini bırakmış olmak hoşuma gidiyordu hani... Yürüdüm. Bir de baktım ki, o da inmiş, vitrinleri süze süze, hakikatta beni kollıyarak, geliyor. Kalabalık arasında kaybolmamak istedi mi, bir kadının neler yapacağını bilirsin. Ben de öyle yaptım. Az sonra, adamcağız yine ensemde bitti. Gûya bir vitrine bakıyordum ama, çektiğim heyecanı sen bana sor. Her an bir şey beklemekte idim. Bu şeyin ne olduğunu söylemeğe hacet var mı şekerim? Nitekim, ha şimdi, derken, adamın elini sırtımda hissettim. Kendine yol açıyormuş gibi yaparak elini aşağıya doğru kaydırdı ve kalçamın üzerinde parmakları durdu, hafifçe sıktı. Doğrusu pek bayağı bir hareketti. Kaşlarımı çatarak sertçe başımı geri çevirdim. Anladı da mı kızardı, yoksa daha önceden kızarmış mıydı zaten, bilemedim. O andan itibaren de adımlarımı sıklaştırdım. Lâkin hemen bana yetişti. Ne de olsa erkek, şekerim. Borsa fiyatları gibi, istediği zaman öyle çabuk ilerliyor ki... Geldi yine arkama dikildi. Bu sefer muhakkak bir şey söyliyecek diye âdeta bekliyordum. Bu kadar da miskinlik olur mu? Sinirlerim bozulacaktı nerdeyse... Adamın nefesini ensemde hissetmekten yüreğime darlık geliyor, dizlerim gevşiyordu. Derken...

— Aman çabuk söyle kardeş, ne yaptı?

— Bir şey yapmadı, miskin...

— Ne dedi, bir şey mi söyledi?

— Evet, terbiyesiz, nihayet bir şey söyledi...

— Ne dedi Allahı seversen?

— Ne diyecek... «Afedersiniz hanımefendi, demindenberi peşinizdeyim» dedi, «pek merak ediyorum. Şu sırtınızdaki emprimeyi nereden aldınız? Bendeniz Nermi Ziya, Manifaturacı!» demez mi!.. Münasebetsiz, terbiyesiz, küstah herif, ne olacak!...

Lâfın alt tarafını kaydetmeğe lüzum görmüyorum. Malûm ya, basın kanunu meselesi...

— Kulak Misafiri —

— Âlimin biri yıldızlarla konuşmağa muvaffak olmuş...
— Hıh... gelsin de İstanbul telefonuyla konuşsun bakalım!...

Gelecek sayıyı görmeniz kâfi

Nişanlıyı imtihan!

Yazan: Ercümend Ekrem Talu

Bay Rasimle, Bayan Mersume biribirlerine çok uygun düşmüşlerdi.

Bay Rasim gençlikten, olgun denilen ve bir erkeğe pek yakışan çağa girmiş, hayatın her türlü hafifliklerinden el etek çekmiş, akıllı uslu bir adamdı. Bundan da fazla olarak, yirmi yaşındaki en kabadayı delikanlıları hasetten çatlatacak sağlam, çevik, biçimli ve gösterişli bir bünyeye malikti.

Bayan Mersume bir kadından ziyade bir bebekti. Altın gibi saçlarının çerçevelediği pembe bir simada, şeytanı bile baştan çıkaracak, çapkın bakışlı, güleç bir çift lâcivert göz taşıyordu. Ve her şeyi de ona göre idi.

Hasılı, her ikisi de, ayni yastıkta kocamak, vatana, elbirliğile, seçkin döl yetiştirmek için yaratılmış gibi idiler.

Bunu hissettikleri için olacak, tanıştıklarının ikinci haftasında nişanlanmışlardı.

Nişanlılık günlerini Bay Rasimle Bayan Mersume başkaları gibi, mehtap gezintilerile, elele tutuşup, tenha yollarda, enayi enayi iç çekmekle geçirmediler. Koca İstanbulu mahalle mahalle dolaşarak, münasip bir apartıman aradılar.

Apartıman nasıl aranır? Bilirsiniz. Rasgele bir sokağa girilir, baş havada yürünür, nerede bir «kiralık» levhası görülürse oraya dalınır, bir kaç merdiven tırmanılır, çıkan kiracıların pasaklılığına delil teşkil eden tahtakurulu odalara, kirli mutfaklara, yosun tutmuş banyolara bir göz atılır ve, o anda içinizden, tutmamağa karar verdiğiniz halde, sahte bir alâka ile fiat sorulduktan, mal sahibinin nerede bulunacağı tahkik edildikten sonra: «Gene geliriz..» deyip çıkılır.

İşte, Bay Rasimle Bayan Mersume de bu âdete uyarak, semt semt dolaşıyorlardı.

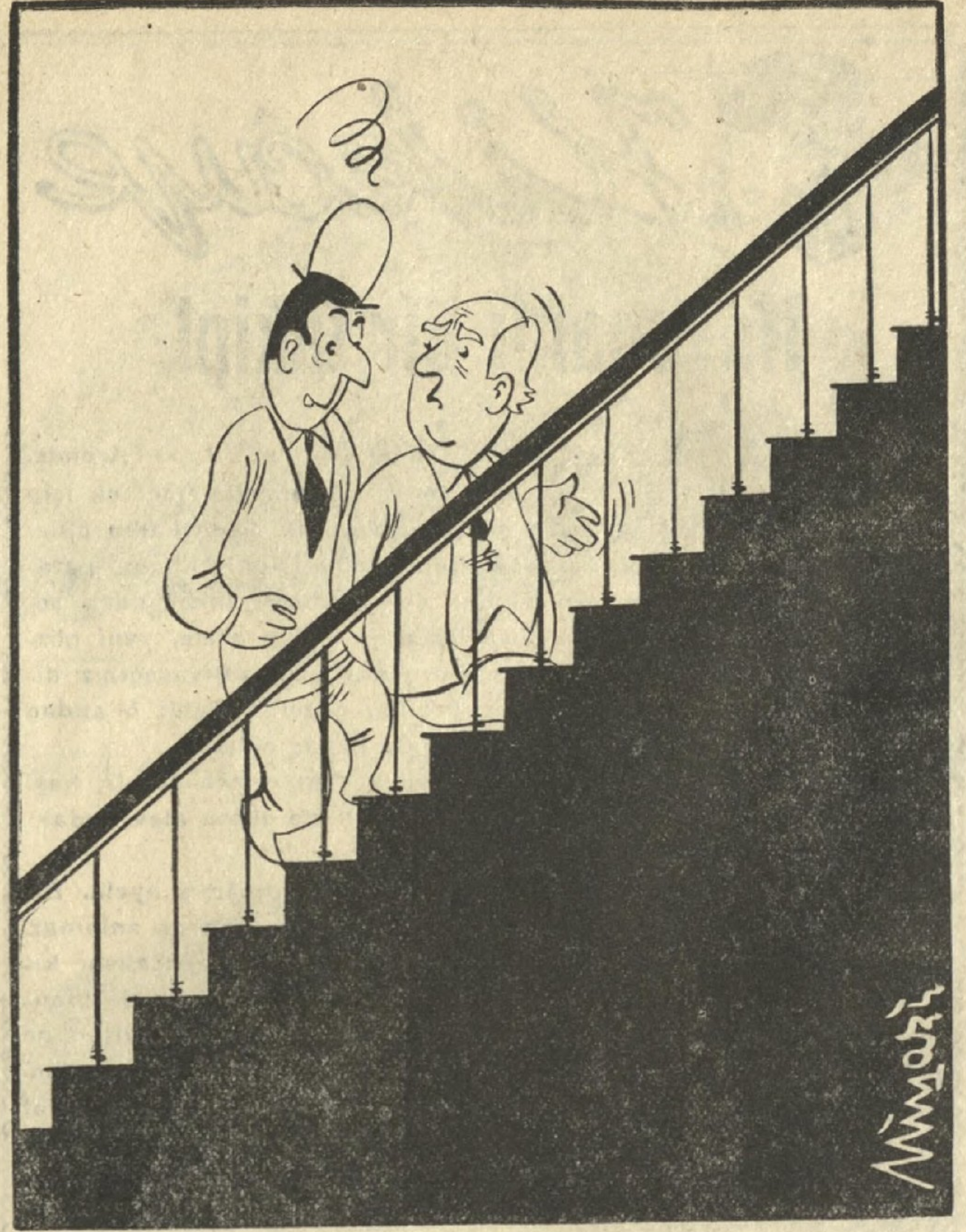
Tutacakları apartımanı şöyle kararlaştırmışlardı: Üç oda, banyo, konfor, ve azamî iki yüz lira kira.

Lâkin, bir çok sokağa girip çıktıktan, bir çok merdiven tırmandıktan, bir çok da kapıcı ile teşerrüf ettikten sonra, bizim nişanlılar şu neticeye varmışlardı: İstedikleri gibi bir apartıman, tahmin eyledikleri bedelle tutulamıyacaktı. Hiç olmazsa üç yüz elli liraya kadar çıkmak lâzım geliyordu.

Bay Rasim, ayağını yorganına göre uzatmasını hayatta düstur edinen bir adam olduğu için bu parayı vermek kendisini biraz düşündürüyordu.

Bayan Mersume ise, bir şeyi istemekle o şeyi tahakkuk ettirmek arasında hiç bir had tanımıyan yüzde doksan hemcinsleri gibi:

— Yüz elli lira farktan ne çıkar? diyordu. İstediğimiz gibi, şık bir apartıman olsun da, dört yüz bile veririz.

— Hayatta yükselmek güçtür, güç...

— Öyleeee... Şu tavan arasında oturabilmek için nekadar çalıştığımı ben bilirim!..

Bay Rasim de alay ediyordu:

— Öyle ya: Niçin vermiyelim? Hattâ beş yüz lira da verilir!

Bundaki istihza mânasını farkedemiyen Bayan Mersume de, çocuk gibi, ellerini çırparak, zıp zıp sıçrıyordu:

— Beş yüz verelim, sahi!.. Şık, modern bir apartıman tutalım. Bir de garajı olsun.

— Ne garajı?

— Otomobil almıyacak mıyız? Onu geceleri kapının önünde bırakamayız ya? Elbette bir garaj lâzım. Bu da apartımanın içinde olursa, her zaman elimiz altında bulunur. Seninle hergün gezeriz... Yazın, tebdilhavaya, kendi otomobilimizle Mısıra gideriz...

— Yazın, Mısıra?.. Otomobille...

— Tabii!.. Avrupalıları görmüyor musun? Hep otomobille seyahat ediyorlar. Tren, vapur, demode oldu artık. Amma, sen Mısırdan hoşlanmazsan, Hindistana gideriz, cicim. Racaların elmas, yakut, zümrüt dolu hazinelerini görürüz. Benim, Hindistanı görmek, çok eskidenberi emelimdir. Bir arkadaşım vardı: Vildan... O bir Hintliye vardı idi de, anlatırdı...

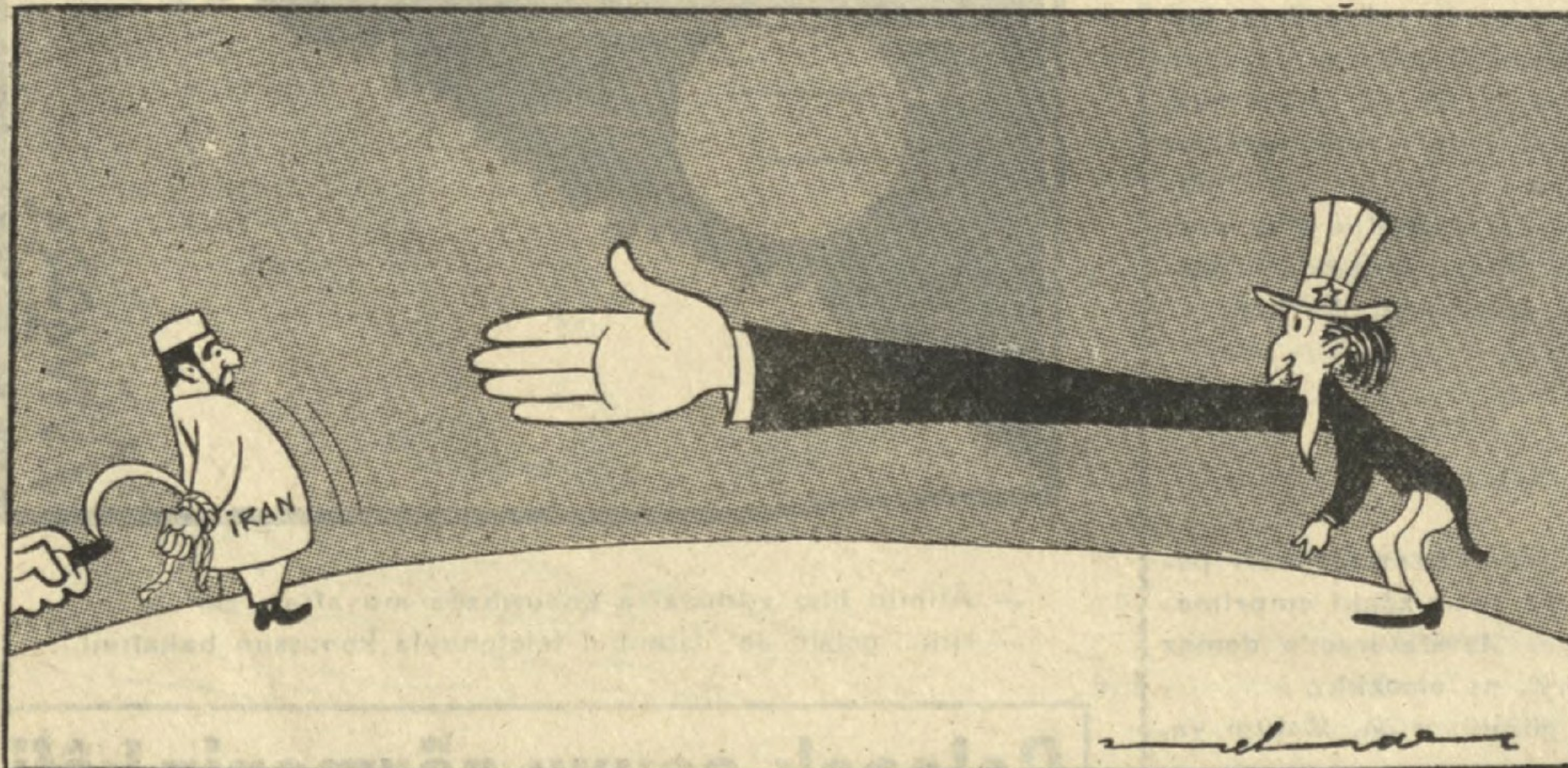
— Ya?!

— Evet. Şimdi ben de artık, seninle bu füsun diyarını bir uçtan öbür uca gezeceğim... Hindistanın bütün şehirlerini: Bombay, Yokohama, Tahran, Lizbon... Hepsini, hepsini göreceğim. Değil mi nonoşum?

Bay Rasim, ansızın midesinin burkulduğunu, gırtlağının düğümlendiğini, kalbinin de lime lime parçalandığını hissetti.

Yüzü evvelâ soldu, sonra bifteklik bir et rengi aldı; gözleri döndü; ve çarpılan ağzından boğuk bir ses çıktı. Bu ses haykırıyordu:

— Evet... Gideriz... Hay hay! Yokohama... Çapakçur... Çini-

Amerika — Hayret!.. Bu dost eli sıkmıyor!...

Polis hafiyesi — Şimdi hâdiseyi tekrarlayım: Bir saat evvel, o esrarlı hayalet 212 numarada oturan bayanın yatağı altında görünmüş... Sonra?...

213 de oturan bayan — Sonra benim yatağımın üstünde göründü!.

— İl Travaso —

— Bir şey istediğiniz zaman, uşak için üç defa, garson için iki defa, benim için bir defa zile basacaksınız...

— Dıırrrrnn!......

mâçin... Kasımpaşa... Bütün Hindistanı... Sade Hindistanı değil, Avustralyayı, hep dolaşırız. Bahrimuhiti otomobille, Sahrayı kebiri vapurla aşarız.. Aşkolsun be!

Onun halinden, tavrından, Mersume ürkmüştü. Geri geri çekilerek:

— Ne oluyorsun, Rasim? diye sordu.

— Ne mi oluyorum?.. Ne mi oluyorum?... Çileden çıkıyorum. Daha ne olacağım? Allah korumuş da, senin gibi, bilgisi seciyesine uygun, züppe, müsrif, cahil bir mahlûk ile büsbütün bağlanmadan evvel, apartıman aramağa çıkmışım...

— Ne yaptım ben?

— Hiç... Canımın içi! Hiç güzelim! Portekizin payitahtını Hindistana mal ettikten, denizi otomobille geçtikten sonra, beni önce iflâsa, sonra da tımarhaneye yollaman işten bile değil. Haydi bakalım: Yolun açık olsun! İnşallah bir Hintli koca da sen bulursun.

Apartımanın önündeki taksinin kapısını kendi elile açıp sabık nişanlısını bindiren Bay Rasim, o uzaklaştıktan sonra, tıpış tıpış yürüyerek, içinde senelerdenberi asude bir bekâr hayatı sürdüğü iki odalı, banyolu ve kirası yüz liradan ibaret apartımanına döndü.

Ercümend Ekrem TALU

Titizlik!..

Boğazın lokantalarından birinde yemek yiyen bir müşteri, kendisine boş bir tabak getiren yeni garsonun cebinden çıkardığı mendilile tabağı sildiğini görmüştü. Fazla titiz olmamakla beraber, bu türlü temizliği garip bulan müşteri:

— Oğlum mendillle tabak silinir mi? dedi.

Garson:

— Ehemmiyeti yok beyim, zaten mendil temiz değil!,.

Cevabını verdi.

GÜZELLİK MÜSABAKASINDA:

— Rica ederim hakemler üstünde tesir yapmayınız!...

— İci Paris —

Karı - Koca Arasında...

(*Baş tarafı 9 uncu da*)

bulamaz) Burada da yok.

Kadın — Tencerelerin içine de bak.

Erkek (Bakır tencerelerin hepsine bakar) — Bunlarda da yok.

Kadın — Düdüklü tencereye baktın mı?

Erkek (Düdüklü tencerenin kapağını bin zahmetle açar, anahtarı bulur ve bağırır) — Buldum, buldum. Allah cezanı versin. Düdüklü tencerenin içinde anahtarın işi ne?

Kadın — Buldun ya, söylenme.

Erkek (Saatine bakar) — Buldum ama faydası yok. Vapur kaçtı.

Kadın — ......

Erkek (Anahtarı düdüklü tencerenin içine atar) — Lüzum kalmadı artık. Sen bu anahtarın yahnisini yap da ye! (Birdenbire hatırlıyarak anahtarı tencereden çıkarır ve söylenir) Aman! Şaka derken ciddî olur. Anahtar tencerede kalır, yemekle beraber pişer. Akşam yemeğinde farkına varmadan yutar mıyım, yutarım!

CIZ

Eski Mizah Şâheserleri

Sözünde durmayan adam!

Merhum Talât Paşa son derecede nükteperdazdı. Sanki koca göbeği hazır cevaplarla doluydu. Yalancıktan bir şaşması, bir taaccüp etmesi vardı ki, en zeki adamları bile ciddiyetine inandırırdı. Bir sabah Ayasofyadaki konağına gayet şık giyinmiş bir hanım geldi. Sadrazamı görmek istedi. Talât Paşa, doğrusu, ya, son derece kibirsizdi. Âdeta bu kibirsizliği asalet derecesine var dırmıştı. Meçhul ziyaretçiyi hemen kabul etti:

— Ne istiyorsunuz hanımefendi?

Diye sordu.

— Paşa hazretleri, Ben «...» beyin zevcesiyim..

— Ya!.. Fakat nekadar gençsiniz?,

— İkinci zevcesiyim.

— Allah mes'ut etsin! Sizi bilmem, fakat beyiniz herhalde çok mes'ud olmalı!

— Hüsnü teveccühünüz.

— Estağfurullah...

— Paşam, zevcim, çok bedbaht! Bir senedir açıkta. Münhal olan İstanbul valiligine tayin etmezseniz vallahi ölecek!

— Sakın merak etmeyiniz. Vakıa benim elimde bir şey yok ama, Merkezi Umumîde onun tayinine son derece çalışacağım.

— Minnettarınızım...

— Estağfurullah.

Güzel kadın dışarı çıktı. Talât, bermutat «Atlattık» diye gülümsedi.

İstanbul vilâyetine daha elverişli bir zat tayin olundu. Aradan iki üç ay geçti. Talât Paşa bir sabah yine güzel bir hanımın kendisini görmek istediğini haber aldı. Salona inince evvelce İstanbul valiliğini istiyen «...» beyin haremiyle karşılaştı. Onun ağız açmasına meydan vermeden:

— Geçmiş olsun hanımefendi! Başınız sağ olsun!

Dedi. Güzel kadın şaşaladı. Belki sadrazam kendisini tanıyamadı diye kim olduğunu söyledi:

— Cariyeniz «...» beyin haremiyim...

— Evet, tanıyorum. Zavallı çok namuslu bir zattı.

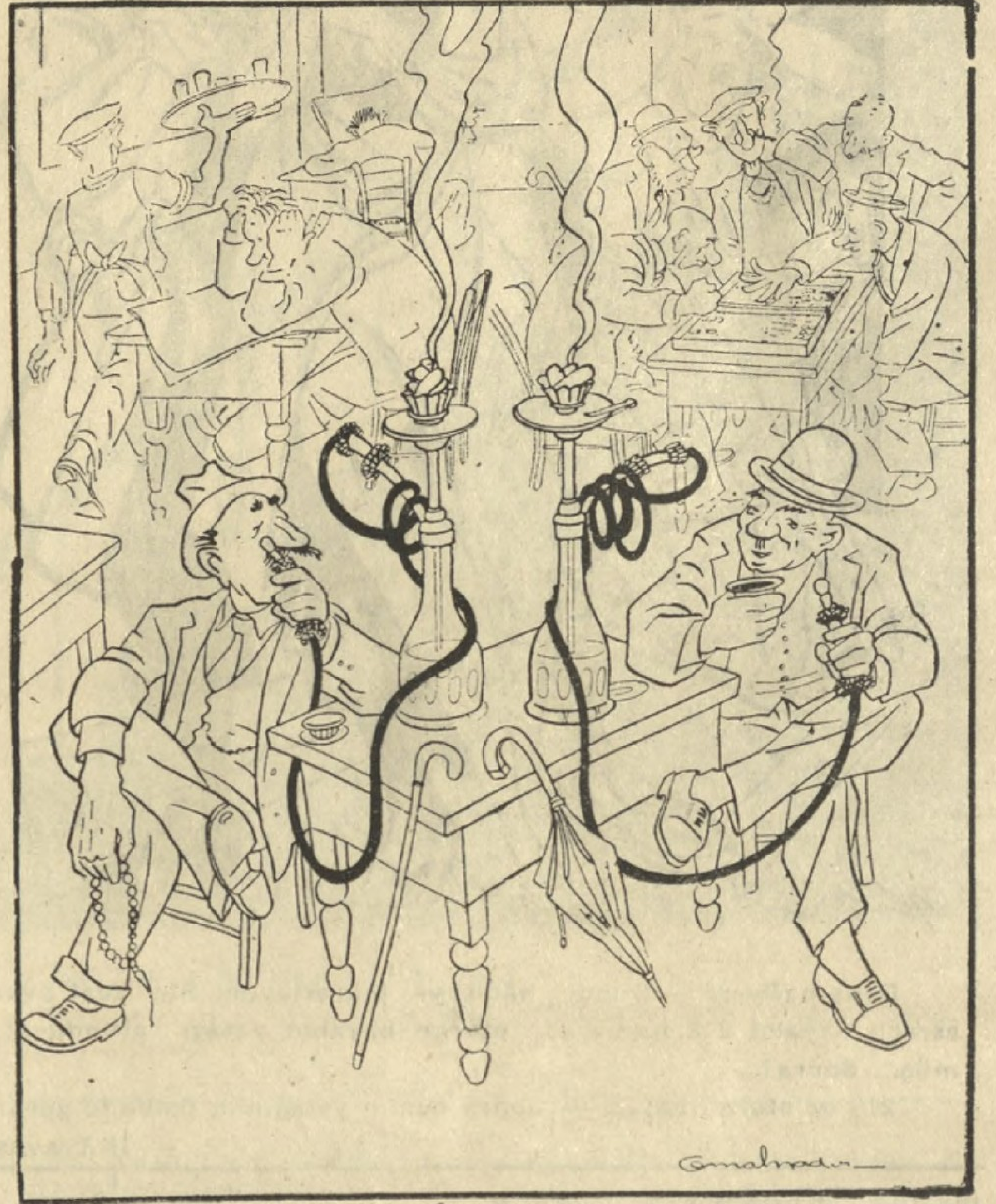
— Lûtfunuza muhtaç! Bursa vilâyetini istirham ediyor...

— Ne demek! O, sağ mı?

— Sayenizde yaşıyor efendim.

Sadrâzam hiddetlendi:

— Hani İstanbul vilâyetine tayin olunmazsa ölecek, demiştiniz! Artık bana müracaat etmeyiniz hanımefendi. Bizim hükûmetimizde yalancıya, sözünü tutmıyana yer yoktur! DALGA

— Yahu, eskiden meddaha giderdik. Acaba hâlâ meddah var mı
— Var ya... Hiç gazete okumuyor musun?!..

— İstasyonda hamallık ediyordum, orada da iş kalmadı..
— Neden?.
— Bütün büyük yolcuların yüklerini karşılayıcılar kapışıyor!..

Saygı

Msrhum sanatkâr Hâzım, bir gün, oturduğu apartımanın kapıcısına kendi oynadığı oyun için bir davetiye vermişti. Ertesi sabah sordu:

— Nasıl, Kadir! Tiyatroya gittin mi?

— Gittim bayım...

— Beni gördün mü?

— Gördüm...

— Beğendin mi?

— Beğendim!

— Alkışladın mı?

— Estağfurullah efendim! Sizi alkışlamak benim haddim mi?

Hakkı Sükût!

Delikanlı — Aman, küçük kardeşiniz sizi öptüğümü gördü... Gidip validenize söylememesi için acaba ne yapsam?..

Genç kız — Başkaları para verirlerdi... Ama, yine siz bilirsiniz!

Dünya Mizahından Örnekler

Kral Sıkılıyor!..

— 1 —

(Bir Avrupa memleketinde bir darbei hükûmetten sonra krallık ilân edilmiş ve ihtilâli idare eden afacan komiteciler den biri krallığa getirilmiştir. Kral meşhur bir marangozun o sabah teslim ettiği ve henüz boyası kurumadığı için üzerine bir halı örttüğü yeni tahtında oturmuş. Dışarıda gümbürdiyen yüz bir pare topun arkası kesilincs, başını kaldırır ve lâkırdıya başlar.)

Kral

Hakkın iradesi ve halkın rızasiyle devlet ve milletin mukadderatını haşmetli ve kudretli elimize almış bulunuyoruz. İki yüz yıl önce yaşamış merhum bir ceddimize eski kral ailelerinden birine sihriyet şerefi nasip olduğuna dair tarihî kayıtlar mevcut bulunduğundan bir kral için esas şart olan asalet dahi bizde mevcut demektir. İdaremiz meşrutiyettir. Milletin kanunu esasîsi mucibince teşekkül etmiş meşru bir parlâmentonun yaptığı ve yapacağı bütün kanunlara sadıkane riayet ile memleketimize saadet ve terakki yolunda hulûs ile rehberlik edeceğimize kasem eder ve işe başladığımı bildiririm. Muhterem nazırlarım haydi bakalım iş başına... Allah muvaffakiyetler ihsan etsin.

— 2 —

(Kral çalışma odasında, mükellef masasının başında, gözlerini masasının karşısındaki duvara asılı memleket haritasına dikmiş düşünüyor.)

Kral

(Haritaya elini uzatarak)

Ey ecnebi memleketlerin içlerine doğru uzanmış iki kolu ve bacağiyle, yüksek dağlardan meydana gelmiş heybetli karnı ve göğsü ile kafasız bir dev gibi, serilip yatmış muhteşem ve mukaddes varlık... Sen artık kafasız değilsin. **(Parmağını şakağına koyarak)** Bu kafa bundan sonra senin kafandır. Bu kafa senin dev vücudunu serilip yattığı yerden ayağa kaldıracak ve dünyanın bir kısmına saadet ve refah, bir kısmına dehşet salacak... Bir aydan beri beyhude merasim ve tebriklerle vakit geçirdik. Artık krallık vazifemize fiilen başlamamızın zamanıdır. **(Kapıda bekliyen yavere)** Çağırın Dahiliye nazırını..

(Yaver eğilerek geri geri çıkar, Biraz sonra Dahiliye nazırı reverans yaparak içeri girer.)

Kral

Şöyle bir koltuğa buyurun da biraz ahval hakkında görüşelim. Efendim ahval ne âlemde?..

Dahiliye nazırı

Sayenizde asayiş yolunda..

Kral

Çok şükür.. Yalnız şimal hududumuzdaki eyaletlerimizde bazı uygunsuz haller olmuş... Adeta kıyamımsı bir şey.

Dahiliye nazırı

Yok şevketlim... Bir kaç baldırı çıplağın marifeti...

Kral

Bana haber verildiğine göre, bir kaç değil, bir kaç yüz bin...

Dahiliye nazırı

Bu yanlış ve mübalâğalı haberi yüksek makamlarına acaba kim vermiştir?

Kral

Bundan size ne?

Dahiliye nazırı

Krallık makamına iğfal edici haber yetiştirmek, vatanî hiyanet suçudur. Yüksek mabeyinleri erkânı arasında kim bu fiile cüret etmişse saraydan uzaklaştırmak ve cezaya çarptırmak kanunî vazifelerimizdendir.

Kral

Farzedin ki, öyle rastgele kulağıma ulaştı...

Dahiliye nazırı

Hükümdarlık makamından doğrudan başka bir şey suduruna imkân olmadığı için izahlarını hürmetle kabul ediyorum.

Kral

Ben zannediyorum ki, bu adamların bazı haklı talepleri varmış. Ne istedikleri, niçin kıyam ettikleri tahkik edilse de adalet ve şefkat dairesinde tatlılıkla...

Dahiliye nazırı

(Kralın sözünü keserek)

Efendimiz bunun için rahatsız olmasınlar... Ekseriyet fırkasındaki kulları keyfiyeti düşündüler, tahkik ettiler ve devletin otoritesini korumak için bir tedip hareketine karar verdiler...

Kral

Fakat benim de bu meselede bir...

Dahiliye nazırı

(Yine sözünü keserek)

Elbette efendimiz... Parlâmentoca alınmış tedbirlerin tatbiki neticesi merhun vaktinde efendimize arzedilecektir.

Kral

Eyaletler kanunu ne halde?

Dahiliye nazırı

Encümence müzakere edilmekte..

Kral

Benim de bazı söyliyeceklerim var da..

Dahiliye nazırı

Yüksek krallık makamının bir kanunun tertip, tetkik ve müzakere ve kabulünden evvel fikir dermeyan etmesi, parlâmantarizm esaslarına muhaliftir.

Kral

Pekâlâ öyle ise... İçeride kim var?

Dahiliye nazırı

Harbiye nazırı kulunuz......

Kral

İsabet... Kendisile görüşmek istediğim bazı meseleler var.

(Dahiliye nazırı çıkar, Harbiye nazırı girer)

Kral

Buyurunuz, zatıâlinizle ordunun ihtiyaçları hakkında konuşmak istiyorum.

Harbiye nazırı

Yüksek erkânı harbiyeniz bu işle meşguldür şevketlim.

Kral

Pekâlâ o meşgul oladursun, biz yine sizinle...

Harbiye nazırı

(Sözünü keserek)

Ezberden konuşacağız ki, neticesizdir.

Kral

Canım sizin elbette esaslar hakkında malûmatınız vardır.

Harbiye nazırı

Ordunun tensiki gibi ehemmiyetli bir dâvada feriler tamamile bilinmedikçe esasların kavranması mümkün değildir ve sonra bu devletin en hayatî sırrı olduğu için...

Kral

Canım bize karşı da mı esrar?

Harbiye nazırı

Bazı askerî sırlar bizzarure öyledir... Şevketli ve faziletli kralımız için milyarda bir varit olmamakla beraber meşrutî idarelerde öyle hükümdarlar görülmüştür ki, bir siyasî ihtilâf neticesinde memleketlerine ihanet etmişlerdir... Binaenaleyh parpernsip..

Kral

(Eliyle işaret ederek)

Anlaşıldı anlaşıldı...

Harbiye nazırı

Maamafih neticede bütün netayiç efendimizin iradelerine arzedilecektir.

— 3 —

Kral

Yollar kanunu ne oldu?

Nafia nazırı

Mütehassıslar heyetince tetkik edilmekte efendimiz...

Kral

Sular kanunu...

Nafia nazırı

Mütehassıslar heyetinden çıktı,

(Sonu 18 inci sayfada)

Başbakan Musaddık, muhafızlarını teftiş ediyor!..

— Marc' Aurelio —

DÜNYA Karikatürleri

— Saçlarım darmadağın... Rica ederim biraz sonra gözetleyin!... — Le Hérisson —

— Erkeklerin dikkatini çekecek, polislerin dikkatini çekmiyecek bir mayo istiyorum!...

— İci Paris —

Lüzumsuz sözleri...

— Le Rire —

— Sayın bayan, geçen yazki nişanlınızın bıraktığı hesabı da bu yazki nişanlınıza geçirdim!... — İci Paris —

— Anne, şu maymuna bak, inssandan hiç farkı yok!..

— İci Paris —

— Ne dersin?.. Bu siyah mayo bana biraz matemli dul manzarası vermiyor mu?..

— Le Hérisson —

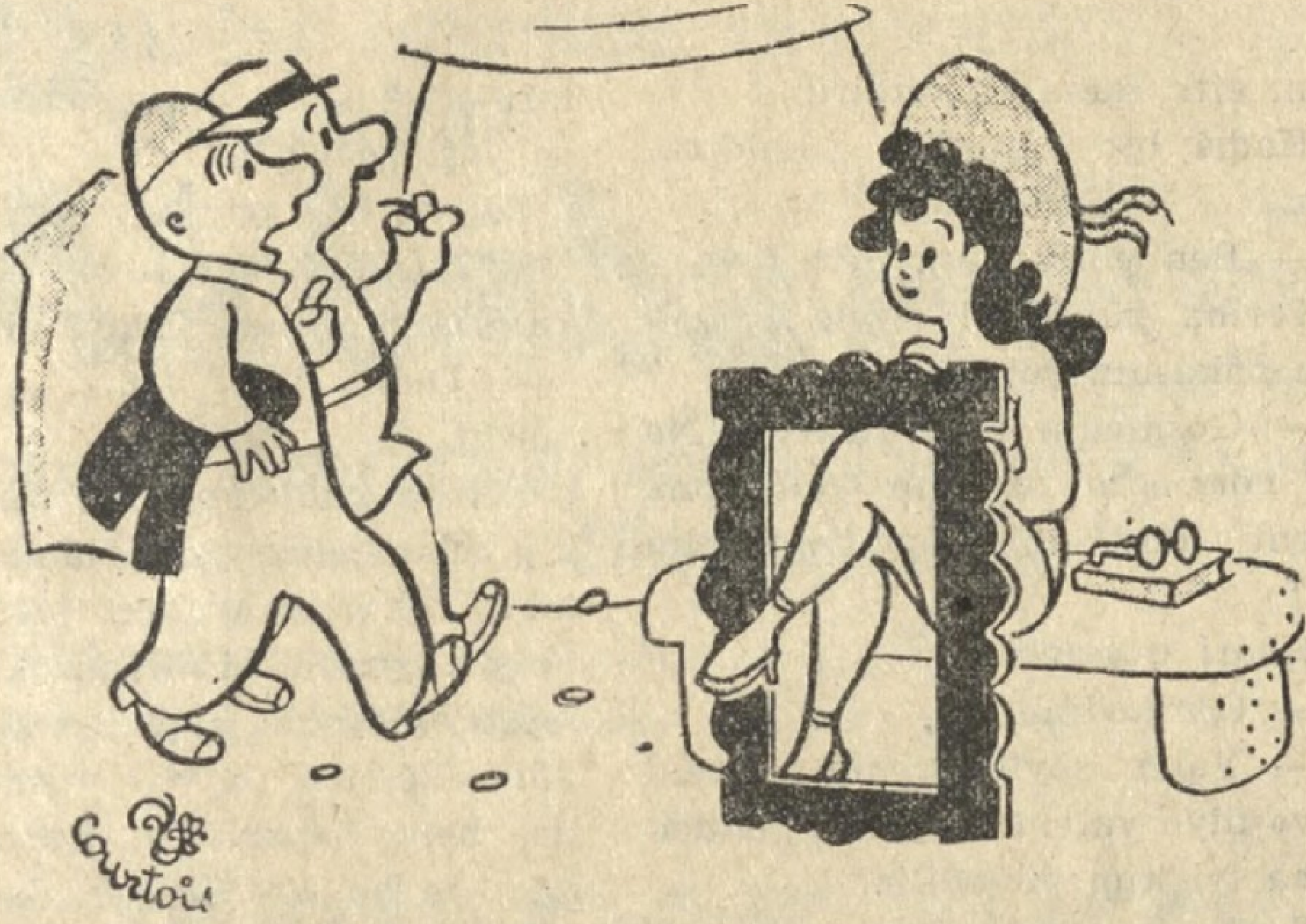
— Teessüf ederim, insan yeni tanıştığı bir kızın ilk randevusuna bukadar geç mi gelir?.. — Le Hérisson —

Polis — Bu sıcakta pantalon, ceket, şapka ile geziyorsun ha?. Yürü tımarhaneye!..

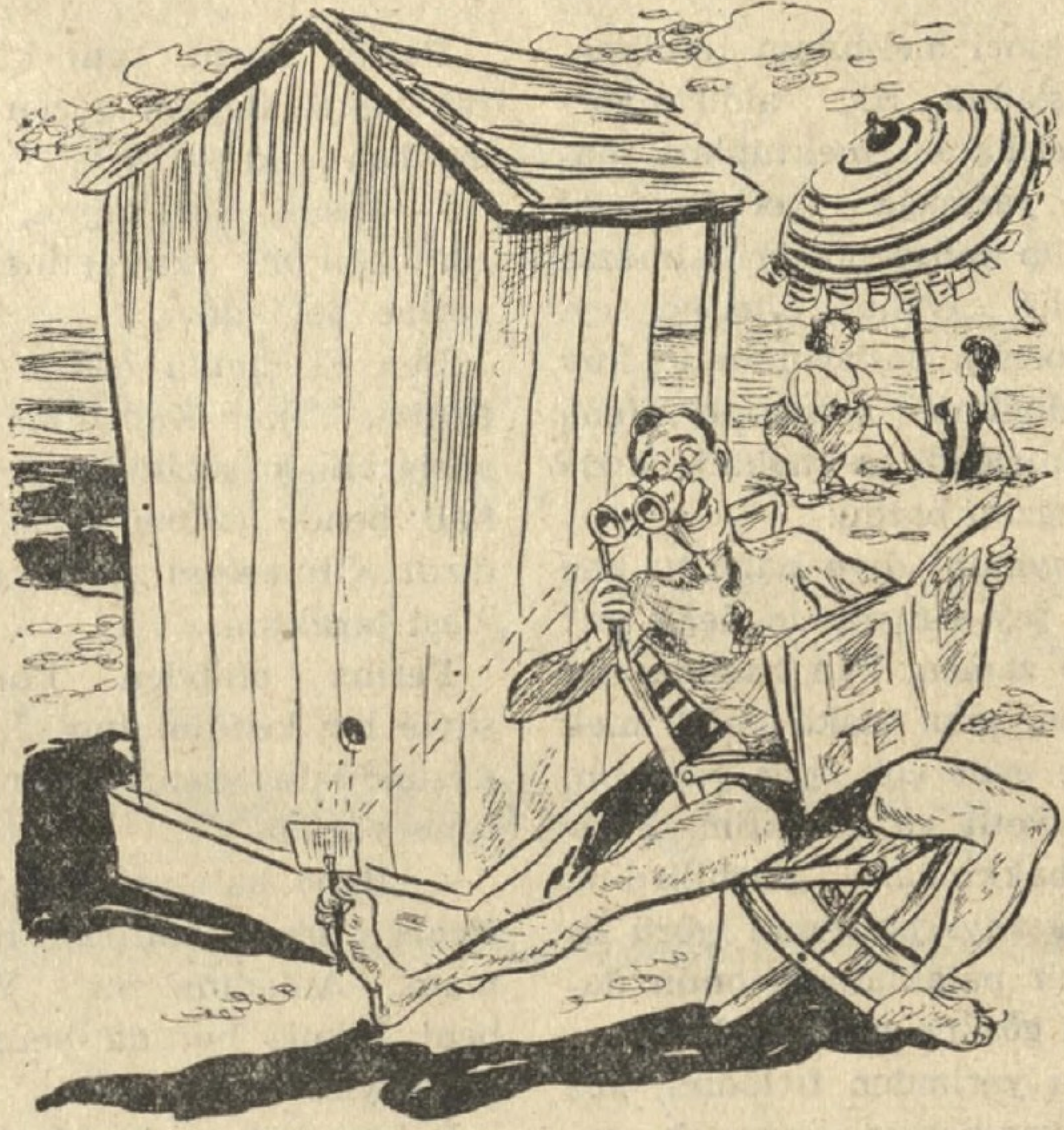
— Mac' Aurelio —

Dünya Karikatürleri

— Daha neler icat edecekler bakalım: «Ne kıymetli bacaklar» dedirtmek için tablo gibi teşhir ediyor!...

— Le Hérisson —

Yeni icatlar: Dikiz aynası!...

— İl Travasso —

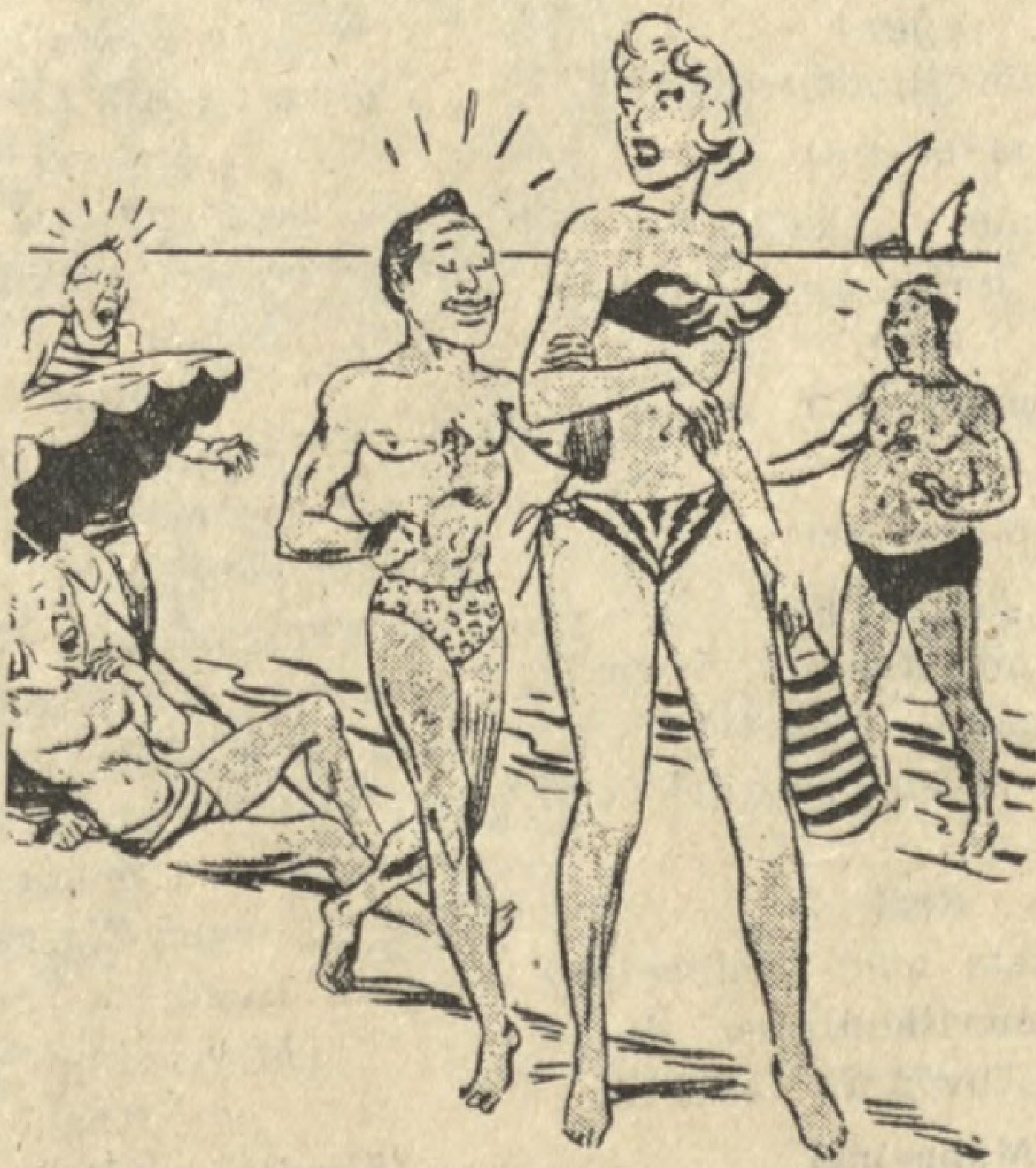
Kadın — Rica ederim ciddî kürek çek!...

— İci Paris —

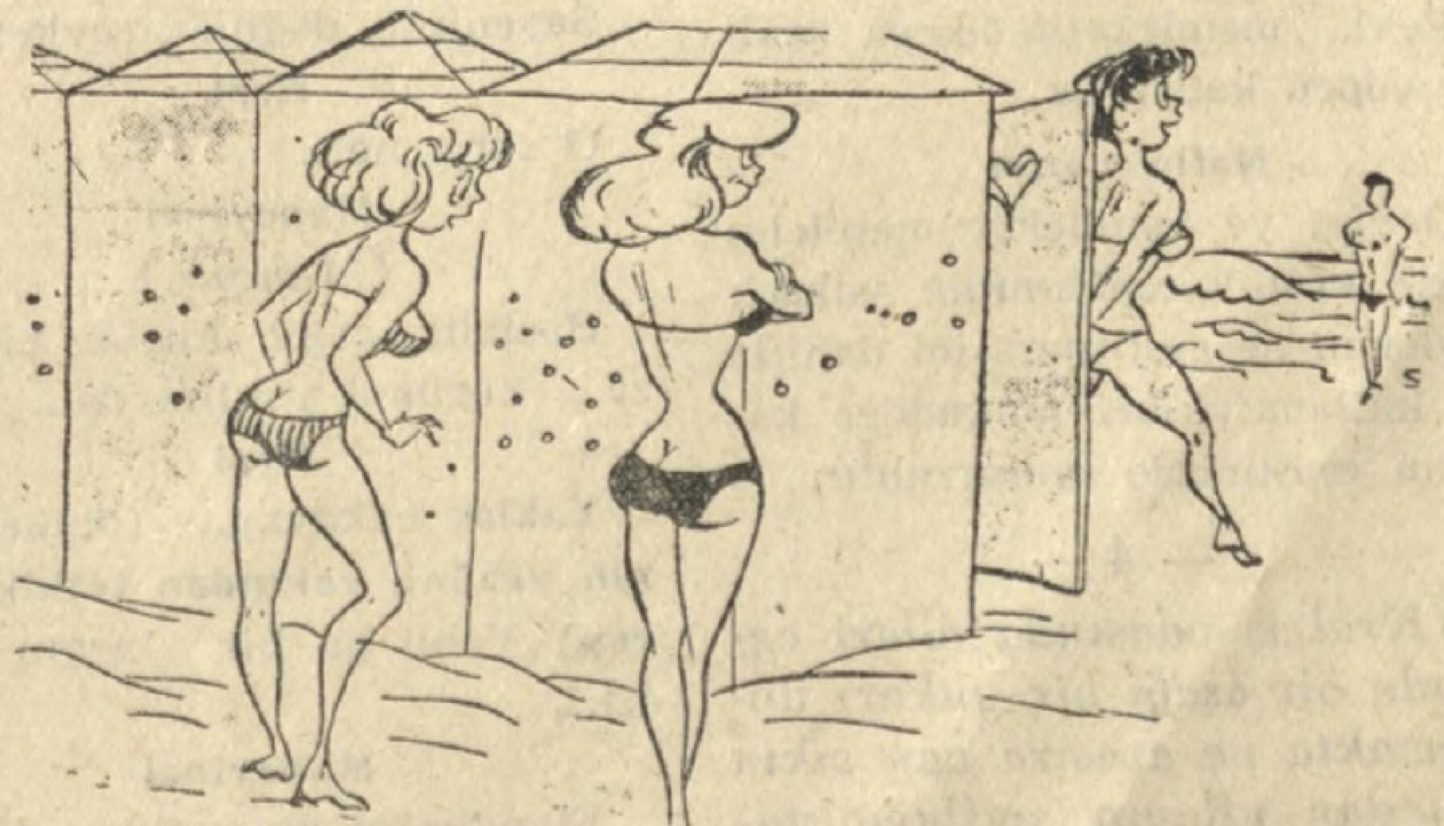
— İmdaaat... Bikini mayom çözüldü!..

— Le Hérisson —

Erkek — Bak sevgilim, Léopard derisinden Tarzan mayom dikkati çekti. Herkesin gözü bende!...

— Le Hérisson —

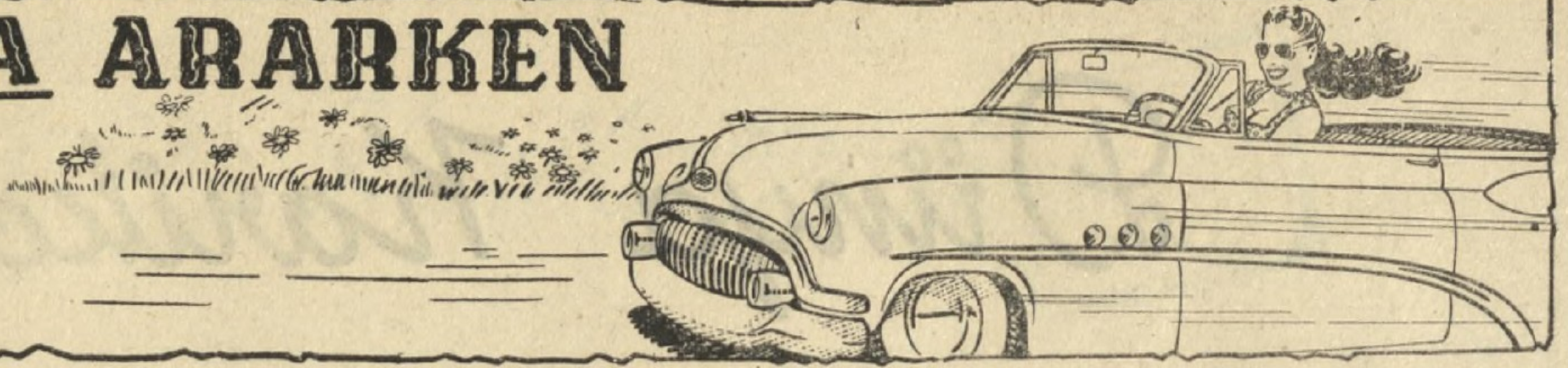

— Sahiden kabinesine 19 delik açmışlar...
— Gözetlesinler diye kendisi açıyor ayol!...

— Le Hérisson —

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 6

Ben ikinci mektubun tercümesine başladım. Hiç aldırmıyordum. Feriha bu mektupları makine ile yazmağa mecbur değil mi? Gelip müsveddeleri almazsa işsiz kalır. Onun bileceği şey. Feriha benim pozisyonumun kuvvetli olduğunu hissedince, fena halde sinirlendi ve mahalle kızları gibi ağzını bozdu:

— Maymun! diye bağırdı, kendini bir şey sanıyorsun değil mi?

İşte o zaman, kan başıma sıçradı. Ben, şaka maka değil, mektepte ve evde çok spor yaptığım için kuvvetli ve çeviktim. Ferihanın hakkından gelebilirdim. Şu maskarayı patronun gözü önünde bir pataklarsam onun daha fazla gözüne girebilirdim..

Hemen yerimden fırladım, koştum ve yanıbaşında durarak sordum:

— Kim maymun?

Ayağa kalktı:

— Kim olacak, sen! dedi.

Hemen yüzüne bir tokat patlattım ve saçlarına yapıştım. Masadan dışarı çektim. Üstüne yüklendim, yere yuvarladım ve altıma aldım. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Hiç ehemmiyet vermedim ve başını yere güm güm vurmağa başladım.

Patron koştu, beni kucaklıyarak çekti. Baygın gözlerle yüzüme bakarak:

— Neclâ, Neclâcığım, dedi, yazık değil mi kuvvetine... Onun yerine beni döv...

Ben Ferihanın canını çıkarabilirdim. Fakat Kadrinin bu sözü, gözlerinin o süzülüşü, o maskara hali bende gülme arzusu uyandırdı. Gülmedim fakat kızı serbest bıraktım.

Feriha elimden kurtulunca, şöyle bir kendini topladı, bir an düşündükten sonra patronun üstüne yürüdü:

— Bana bakınız! diye bağırdı. Neclâ burada kalırsa ben durmam. Anladınız mı? Ya o, ya ben! İkimiz burada beraber çalışamayız.

Patron hemen iş adamı ciddiyetini takınarak cevap verdi:

— Yook! Ben ültimatom sevmem. İkinizden de memnunum.. Aranızdaki meseleye karışamam

Ben gidip masama oturdum bir sigara yaktım ve zafer neşesi içinde onların münakaşasını dinlemeğe başladım.

Feriha bağırdı:

— Neden karışmıyorsunuz? Bu kavga sizin odanızda, sizin gözlerinizin önünde oldu. Bana hücum etti. Bana el kaldırdı.

Kadri bir omuzunu kaldırarak:

— Ben görmedim, dedi.

Feriha gidip iki eliyle Kadrinin yakasına yapıştı:

— Görmedin mi? Yalancı! Nasıl görmedin? Demin gelip ona «beni döv» diye yalvarmadın mı?

Kadri tekrarladı:

— Görmedim.

— Yalan söylüyorsun! «Beni döv» diye yalvardın. Seni benden daha iyi kim dövebilir?

Feriha birdenbire pençesini attı ve Kadrinin yüzünü tırmaladı. Adam, can acısiyle avucunu yüzüne kapamış, geriye kaçmış, bir elini havaya kaldırarak bağırıyordu:

— Şimdi olmaz, çekil, şimdi olmaz, şimdi istemiyorum.

Feriha, onu odanın köşesine kadar kovalamış ve kıstırmıştı. Ayağından iskarpinini çıkardı ve herifin başına pabucunun topuğuyla vurmağa başladı. Hemen köşedeki koltuğa oturan patron, başını ona uzatmış, daha isabetli darbeler vurmasına imkân hazırlıyordu. Feriha iskarpininin topuğunu onun tombul yanaklarına, çenesine, şakaklarına, omuzlarına ve dizlerine merhametsizce yapıştırıyordu.

Patron haz baygınlıkları içinde idi. Kendini bırakmış, gözlerini yımmuş, inliyor, arada bir:

— Ooh... Vur, ooh... vur! diyordu.

Feriha pabucunu elinden bırakıp adamcağızı şamarlamağa başladı. Tokatlar arabacı kırbacı gibi şaklıyordu. Kadrinin keyiften mest olduğunu gözlerimle gördüm. Benden dayağı yiyen Feriha, hem haysiyetini kurtarmak, hem de bu işte benden üstün olduğunu patrona inandırmak için en iyi yolu seçmişti. Kadri, havada çırpınan elleriyle, «artık yeter» işareti verdikten sonra, Feriha doğruldu, mahalle kadınları gibi ellerini beline koydu ve bağırdı:

— Şimdi söyle bakalım, hangimiz?

Patron, lezzetli bir şey yemiş gibi yutkuna yutkuna cevap verdi:

— Sen! Ferihacığım, sen!

— Ben nedir? Ben mi gideceğim buradan?

Kadri doğruldu, üstünü başını düzeltirken cevap verdi:

— Hayır, hayır, o gidecek.

(Devam edecek)

KRAL SIKILIYOR!

(Baş tarafı 15 inci sayfada)

nezaret encümeni mahsusunda ikinci müzakeresi yapılmakta...

Kral

Yahu, bu sular çok ehemmiyetli bir mesele... Ben de bilsenı de bazı fikirlerimi...

Nafia nazırı

Efendimize malûmdur ki, bunlar tamamile teknik işlerdir...

Kral

Peki, memleketin koca kralı bir çöpçü kadar da...

Nafia nazırı

Devlet ve memleket meselelerinde krallık makamının yüksek reylerini ne gibi merasim dahilinde kullanacakları mukaddes kanunu esasîmizde musarrahtır.

— 4 —

(Kral iş odasında elleri cebinde bir aşağı bir yukarı dolaşmakta ve arasıra can sıkıntısından uflayıp puflamaktadır. Kâğıttan bir tayyare yapıp uçurur; gazeteden bir külâh yapıp başına giyer; sonra hareketinden utanıp yırtar ve zile basar.)

Kral

Çağırın baş mabeyinciyi bana..

Hademe

Emredersiniz efendimiz?

(Hademe çıkar. Biraz sonra başmabeyinci yüzündeki sargıyı kapıda çıkarıp içeri girer.)

Kral

Buyurun... Ne o hasta mısınız?

Mabeyinci

Sayenizde değilim şevketlim..

Kral

O sargı ne?..

Mabeyinci

(Mahçup)

Hastalık değil, küçük bir kaza... Yüzümü yaktım da...

Kral

Yaklaş bakayım... (Mabeyincinin yüzünü yakından tetkik ederek) Yahu bu bir kızgın maşa izi...

Mabeyinci

Efendimize ne malûm değildir ki!..

Kral

Maşanın suratında ne işi var?

Mabeyinci

Düştü efendimiz...

Kral

(Alay ederek)

Yerden havaya mı düştü?

(Mabeyinci başını önüne eğer)

Maşa kimin elinden düştü?

Mabeyinci

Kaynanamın elinden...

(Kral bir kahkaha koparır)

Kral

Ayol, kaynanamdan dayak yedim desene...

Mabeyinci

(Ağlar)

Mümkün mü efendim? Parmak kadar bir kadın... Fakat hem kadın, hem de aklen biraz oynak olduğu için...

Kral

Bu harekete mâni olmadınız ha... Tabiî mertliğinizden de bu beklenirdi. Kavganın sebebi?..

Mabeyinci

Hizmetçiye bir yemek tenbih ediyordum. Refikam bazı el hareketlerimden şüphelenmiş..

Kral

Yani hizmetçiyi sıkıştırıyor gibi mi gelmiş ona..

Mabeyinci

Evet efendimiz... Malûm ya kadın kısmına lâkırdı anlatmak güçtür...

Kral

Netice ne oldu?..

Mabeyinci

Bu maşa kazası... Bir de refikam benden ayrılmak için evde eşyayı topladı.

Kral

(Yerinden fırlıyarak)

Ne? Bizim saltanatımız zamanından evvel yıkılıyor da haberimiz olmuyor ha... Kaynananı da, karını da, o hizmetçi kızı da buraya getir... Bu mühim meseleyle bizzat ben meşgul olacağım ve işi millet ve memleketin selâmetine en uygun bir şekilde halledeceğim. Haydi ne duruyorsun?

(Mabeyinci çıkar)

Kral

(Haritaya elini uzatarak)

Aileyi korumak ta sana bir hizmet sayılır ey mukaddes vücut.. Senin temelin ailedir... Eğer sana bu hizmeti edemezsem çıldıracağım.

— Fransız mizahı —

AKBABA

Bu sayısı ile birinci cildini tamamlıyan Akbaba, gelecek hafta yepyeni bir teknikle, çok resimli, çok yazılı, çok çeşitli ve çok hareketli çıkacaktır.

Akbaba Sayfalarında, her hâdisenin, her mevzuun akislerini göreceksiniz: İç politika, dış politika, spor, sinema, tiyatro, cemiyet hareketleri - Yeni modaların şakası - Tanınmış simaların portreleri - Resimli hikâyeler - Dünya mizahı - Memleket haberleri - Ankara mektupları

Akbaba'nın daimî yazarları ve karikatüristleri arasında: Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel, Orhan Seyfi Orhon, Server Bedi, Zahir Güvemli, Vahdet Gültekin ve Yusuf Ziya Ortaç ile Togo, Necmi Rıza, Nehar, Sinan, Çetin, Ferruh ve Niyazi gibi sanatkârlar vardır.

Gelecek Akbabayı Bekleyiniz!

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:

İmtiyaz—İstanbul

518

11/Eylûl/1952
Perşembe

Akbaba

35
Kuruş

— Leylâ, yüz metre sırt üstü yarışına gireceğim demişti...
— Evet, girmiş... Sırtta gidiyor işte!..

519